

أَرْضِ الْمَدَائِنِ حَاطِلًا فَلَوْ أَبْصَرْتَ ذَاتَ الْعِمَادِ عِمَادَهَا لَأَمَسْتَ أَعْيَالَهَا حَبَابًا سَافِلًا وَلَوْ حُكِّتَ
حَسَنًا لَمَدَّرْ حَسَنَهَا وَرَثَ كَيْفَ بَنِي بَعْدَهُنَّ الْجَمَادِ لَا چار صد خاوم بخدمت درگاه مشغول
بودند با آنکه محرمیت حرم با حرمت دار الخلافه نداشتندی و هیچ آفریده را از طوکت ایام و صنایع دیدانام و اشرف اطراف و اعیان
زمان در حضرت خلیفه بر بودی فی پیش قیاب مجد و معالی رسنکی بشایه حجر الاسود انداخته و طاقی طلسم سیاه از خود بر
سفت استینی فرو گذاشته از سلاطین و طوکت اطراف کسی که بیده سیده طاق عورت و عقبه علیه خلافت تشریف جسته
آن استین را چون دامن کسوت حرم معظم زیارت کردی و آن حجر را بنده محاجر بیان بوسه دادی و مراجعت نمودی
شعری و اذ اقبلوا بابوابك التراب و اوالا کراما لا الارغاما در عهد انابت سعید مظفر الدین ابوبکر انار الله
بر مانده مولانا قاضی القضاة اعظم مجد الدین اسمعیل عالی را بر رسالت سوی حضرت امامت فرستادند چون پیش قیام رفیع
و جناب منبع رسید بر استلام مجروح استسلام الزام نمودند از غایت تنگ و تقوی مشکف بود پیش منی متخف شدن
شرایط تلیم رعایت کردن مصحفی در دست داشت آنرا بر سنگ و بران بوسه نهاد و معاد چنان بود که در اعیاد خلیفه
رکوب و نمودی بر بسی براق صورت برق رفتار کردن بطوق زرد و سارجه نقره و مطلق کرده و در ساخت و نسام وضع
مستغرق ساخته و از نظبان غیب و روشن اوز منزه و عاء صابی جعل الله الخیر مقعدا نصیبه و الاقبال
غرة وجهه و اذراك المطالب تجمل فوائده و نبیل الامانی طلق شدیه و فتح الفتوح
غایبه شاره و سلامة العوافب مثنی عنانه بر خواسته سوار شدی و طلیسانی مانند شب و یچور و روز
دولت فرو گذاشتی با فرا و سادات و یکبار شیخ عمده و گو کعبه نجوم سپهر خلافت که فلک بدیده دور بین که اکب در آن نیست
و تجمل تاقل میگرد و رضوان برای عدالت خورا از بخار مکش غالیه استقرض میزد لموقف قضاز زده خاک نسیم
سندش ساخت و زور دیده خوبان جنیل رضوانی از مقبران روایتست که خواص عوام مخوجات و پجربا و عرف
نبیوات که بر قمر موکب بودی منبت مواضع که اگر رفتندی برای تعج و نظاره و کیونیت اصیاط کردند از وجه استکبر
استکراه سه هزار و نیار و در علم آمد بیت لمؤلفه چه تعج کنی امی کار تو خود نظاره در جهان ماهی الانسکد
غباراه مع الحدیث اعتشام و جلالت و کمال قیام و منابت مستعصم زیاده از آن بود که در این موضع استیفاء
آن توان کرد و در آن تاریخ تنصت هزار سواران پاره و رشوم از دیوان عزیز موقوف و مرتب و هشتمه و قاید لکرو
پهلوان صفدر سلیمان شاه بود و محمد و امیر الدین او مالی و مدارد و ایرامور جمهور برده استیان صغیر و کبیر و شرابی مقور
داشته و زمام منصب وزارت بوزیر مودید الدین محمد بن عبد اللطیف مفوض و او فاضلی مرتز بود ناظم حاشیته
المنظوم و المشور و ناصب رأیتی المنقول و المعقول کرم جتلی و ارجحیتی غریزی داشت چنانکه مقصد
دعوی ابوت محمد خازن می توانست بود شعری وزیر و مایع الجذانه وزیر علیه السیاح امیره و

يُحْتَبَرُ مِنْ فَوْقِ الثَّرَابِ فَخَرَهُ فَلَا تُعْجَبُوا إِنْ الْخَطِيبَ خَطِيرٌ وَرَعَالٌ تَحْرِيرُ ذَكَرُوا دُوسْتِي بِنِ دُوسْتِي
 اَزْبَتْ وَأَوَاعِلُ كَرْدِ شَعْرٍ وَقَالُوا فُلَانٌ فِي الْوَرَى لَكَ شَاتِمٌ وَأَنْتَ لَهُ دُونَ الْخَلَاتِيِّ مَدْحٌ
 فَقُلْتُ ذَرُوهُ مَا بِهِ وَطِبَاعِهِ فَكُلُّ إِنَاءٍ بِالَّذِي فِيهِ يَنْفَعُ إِذَا الْكَلْبُ لَا يُؤْذِيكَ عِنْدَ بَيْتِهِ فَذَرُوهُ إِلَى يَوْمِ الْفَيْحِ يَنْفَعُ
 مُسْتَعْرِضٌ يَدْعُو رَاحَتِ وَتَمَتُّعِ بِلَاهِي وَمَلَاعِبِ كَرِيمِينَ يَدْعُو وَضَلَّتْ بَابُهُ وَرَبُّهُ سَبْطُوكَ فَكَيْفَ خَلِيفَةَ
 بِحَقِّ الْأَمَامِ بْنِ الْأَمَامِ الْمَفْرُضِ الطَّاعَةَ عَلَى كُلِّ الْأَنَامِ مَنْعُودٌ بُوَدُو بِنِ الْعَلَمِيِّ وَخَيْرُ وَرَدِ
 وَصَدْرُ وَرَدِ أَحْوَالِ سَيِّدِ مُتَقَرِّدِ الْأَلَمِيِّ الَّذِي يَنْظُرُ بِكَ الظَّنَّ كَانَ فَدَرَأِي وَقَدْ سَمِعْنَا
 بِلِي مُتَقَرِّبَانِ حَضْرَتِ إِمَامَتِ وَزِيرِ رَاقِيقِ حَسْبِ عَائِيَتِ سَيَكُونُ وَبِرِ قَانُونِ ادبِ بَاوِي سَخْنِ نَمِي رَأَيْتُمْ بَيْنِ وَاسِطِ سَمِ
 رُوهُ وَآزْرُوهُ مِي كَشْتِ عَائِيَتِ الْأَمْرِ عِيَارِ عَقَاوِ اِدْبِ خَلِيفَةُ عَهْدِ مُتَقَرِّبِ سَبْطِ اِقْوَمِي وَرِ تَعْرِيفِ وَكَمْدِ بِرِ مَوْرِدِ اِخْلَاصِ اِن
 بُوَدُوهُ كِهْ بِرِ خَلِيفَةِ اِمِيرِ اِبْرَ كِهْ سَبْطِ تَعْقِبِ وَحَمَائِيَتِ عَائِيَتِ لَشْكْرِ فَرَسْتَادِ وَكِرْخِ رَا عَارَتِ قَرْمُو وَبَعْضِي سَادَاتِ بِنِي هَاشِمِ
 نَاسِرُ كَرُو سِيدِ وَبَنَاتِ وَبَنِينَ وَرِ قَضَا حَتِ وَخِلَافَتِ مِصْرِي كِهْ جِنَاةَ عِرَاةَ حَاسِبِ اِلْيَ حُوسِرِ اِرْزَا حَنَابِرِ وَرِ كَشِيدِ
 وَزِيرِ وَرِ شَيْخِ مَذْهَبِ شَيْخِ مُجْتَهِدِ بُوَدُو بَيْنِ حَرَكَتِ نَسَائِرِ وَنَسَائِرِ كَشْتِ وَاِنِ كِتُوبِ اِرْ سِرِ اِظْهَارِ خَبَا يَا اِنِ يَنْجَحَتْ
 الضَّلُوعِ دَاءُ دَوَابِّ اِبْنِ سَيِّدِ نَاجِ اَلدِّينِ قَمْرَابِنِ نَصْرِ اَلْحَسِينِي كِهْ اِرْ جَمْدِ اِكَا بِرِ سَادَاتِ عَصْرِ بُوَدُو فَرَسْتَادِ وَوِزِيرِ مَجَارِي
 اِنِ كَلِمَاتِ سِحْرِ اَمَارِ وَمَطَاوِ سِي اِنِ مَعَالِي مَعْرِ كَارِ بِرِ كَمَالِ فَضْلِ وَفَضَالِ اِدْبِ اِسْتِدْلَالِ مِي تَوَانِ كَرُو وَمَنْ رَأَى مِنَ السَّيْفِ
 اِثْرَهُ فَقَدْ رَأَى اَكْثَرَ وَهِيَ هَذِهِ خَدَمٌ بِدَعَاؤِ لَبْنِي وَشَاءَ عِطْرِ مَنَدَلِي وَبَنِي اِنِ خَدَمٌ بِهَا مِنْ
 التَّبَلِ اِلَى سَائِي مَجْدِهِ الْاَسْبَلِ وَجُمَلِ شَوْفِهِ بِعَنِي عَنِ التَّفْصِيلِ وَابَانَ شِدَّةَ اَلْقَوْمِ اِلَى شَرِيفِ
 نَلَاكِ الشِّيمِ وَبَنِي بَعْدَ الدُّعَاؤِ لَا بِأَمِهِ وَلَا اِخْلَافِ اَللَّهِ مِنْ اِنْعَامِهِ اِنَّهُ فَذَنْبُ الْكَرْخِ الْمَعْظَمِ وَدَيْسِ الْبِسْطِ
 اَلنَّبَوِيِّ الْمَكْرَمِ وَقَدْ نَهَبُوا الْعِزَّةَ الْعَالِيَةَ وَاسْتَأْسَرُوا اَلْحِصَابَةَ اَطْلَاشِمِيَّةَ وَقَدْ حَسُنَ التَّمْثِيلُ بِقَوْلِ شَخْصِ
 مِنْ غَزِيَةِ شَعْرٍ اَمُورِ بَضَائِكِ الشَّفَهَاءِ مِنْهَا وَبَنِي مِنْ عَوَافِيهَا اللَّيْبِ فَلَمْ اَسُوءَ بِالْحَسَنِ عَلَيْهِ السَّلَامُ اِذْ هَبِ
 حَرَمِيهِ وَارْتَقَى دَمَهُ وَتَمْتَعَتْ رِغْمُهُ شَعْرٍ اَمْرُ قَوْمِ اَمْرِي مَعْرِجِ الْوَلِيِّ فَلَمْ يَسْتَبَدُّوا النَّصْحَ الْاِخْوِي الْعَدُوَّ وَقَدْ
 غَرَمُوا اَللَّهَ غَرَمَهُمْ وَلَا نَعْنَاهُمْ عَلَى نَهْبِ اَلْحِلَّةِ وَالتَّبَلِ بِلِ سَوَلْتِ كَمِ اِنْفُسِهِمْ اَمْرًا فَصَبْرُ حَمِيلِ وَبَنِي
 اَلْخَادِمِ اَسْلَفَهُمْ اَلْاِنْدَارُ وَاحْلُ كَمِ الْاَعْدَارُ وَخَاطِبُهُمْ اِسْرَارًا وَرَاسِلُهُمْ جِهَارًا شَعْرٍ اَرَى تَحْتَ الرَّمَادِ وَ
 مِضْرَارِ وَبُوشِكِ اَنْ يَكُونَ هَاضِرًا اَمِنْ اَنْ لَمْ يَطْفِئْهَا عَقْلًا قَوْمِ يَكُونُ وَقَدْ هَاجَتْ خِيَامُ فَقُلْتُ مِنْ
 التَّعْجِبِ لَيْتَ شَعْرِي اَنْ اَبْقَاظَ اَمِيَّةَ اَمِنْ نَامُ وَكَانَ حَوَالِي بَعْدَ خَطَابِي اَنْ لَا يَدَّ مِنْ الشَّبْعَةِ وَقِيلَ جَمِيعُ الشَّبْعِ
 وَاحْرَافِ النِّهَابِ وَتَمْرِيْقِ الذَّرِيْعَةِ وَانِ لَمْ تَكُنْ لِكَلَامِنَا مُطِيعًا لِحَرَمَانِكَ اَلْجَمَامُ تَجَرَّبَعًا وَكَلَامِكَ كَلَامٌ وَ
 جَوَابِكَ سَلَامٌ وَلَسْتُ كُنْتُ فِي بَعْدَادِ اَحْلُ مِنْ اَلْحِجَاءِ عِنْدَ الْاَصْلِحِ وَمِنْ اَلْحَاثِمِ عِنْدَ الْاَقْطَعِ وَتَحْتِ اَهْمَالِ

الذليل

الفلاسفة محطورات الشرائع و تلقى اهل الفري اشرار الطبايع شعر و زير رضى من باسه و انتفا
بطي رفاع حشوها النظم والنثر كما تبجع الورقاء وهي حمامة و ليس طانها نطاع ولا انر و
لاضلعن بلبي كما قال المنبتي شعر قوم اذا اخذوا الافلام عن غضب ثم اسبذوا بها ماء المنيات
نالوا بها من اعادتهم وان بعدوا ما لا ينال بيد المشرقيات فليانبتهم بخود لا قبل لهم بها و لخرجنهم
منها اذلة وهم صاغرون شعر و دبعة من ستر ال محمد اورد عكها ان كنت من امنائها فاذا
رايت الكوكبين تقارنا في الجدي عند صباحها ومسائها فهناك ياخذ نار ال محمد طلائها
بالترك من اعدائها فكن لهذا الامر بالصاد و رقب اول النخل و اخصاد سهام الليل منحة السبا
اذا رميت باونار الخشوع بصاب بها المقابل حيث كانت فنقذ بالجواشين والدرع
بين صايات احداث كارتسي افكان بيطش و بين وسايطه كذرفت و زير كرو فراز و شبستيل و فريب برامه باكونه
خليفة و شبع را شربت بلان تجرع كذ و مملكت بغداد و اتزع كروه شرا متع انتقام تقريع دره ارج اين حال بادشاه ملك
ستان بلكو خان در شهر سنه اربع و خمسين و ستا هزار فتح بلاد ملاحده لعنه الله على حده فارغ شد و تحريم بيع
و قلع قلع يشن لا سيما الموت و الموت اشرف على شرفها بمنجن جعله دكا ميركشت و روز مملكت صد
بعقاد ساله صباحي بصباحي كركر پادشاه دشمن ال خورشيد و ارتع بر كشيده بزوال رسيد ايجايه با ايرلغ قشمر قشمر بين
فتح نادر با طراف مشارق و مغارب زد كيك اقارب واجاب روان فرمود و مسامح كا و امم را با استماع آن بشارت و ايات
بدان بشارت شرف و شرف كرو سيبه و با اتصال آن قوم مفضل خال و طالعها ناپاك بل بان كه با ائمه اسلام دم مهادت
شعش بالشام قوم و بغداد النوى و انا بالرقيين و بالفسطاط اخواني عصاة جاوزت اذاهم
ادبي فهم وان غرقوا في الارض جبراني و ما اظن النوى رضى مما صنعت حتى تشارف في قصور اسنان
میزند منتی عظیم و موی جسمی مکان برع مسكون را ثابت فرمود مسلمانان که در رباع و هطاع از شمس کار زمان ایشان چون
کار زمان حجاب پیشه داشته بدست رفاهیت بستر استقامت فرس کرده و در مشوید قراغ و رفاع پشت اقامت
باز و او مولانا اعظم شارح علوم الاولین و الاخرین نصیر الله و الذین تمجد طوبی العارف لله العالم بالله الداعی الی
الله احل الله روحه اعلی اجمال الفردوس و خصه با تمجید من جلا با القدیس مقام الانس و تما در خطه قستان
موقوف بود چنانکه در متفح و بیاض اخلاق خلق نکبت باصری که بحقیقت نسخه اخلاق نصیری است و ترجمه کتاب الطهاره از
تصانیف استاد فاضل و حکیم کامل ابو علی میکویه الحازن الرازی تعهد الله بقرانه بدان اشارت کرده و گفته اند جناس را
سبب همین بوده که قصیده از منشآت خود بجزمت شتبعم فرستاد بن علمی بر ظهران مجلس ناصر الدین محتشم آنها کرد که مولانا
نصیر الدین مکنات و منشآت با دیوان عزیز مجده الله فاخر کرده از غزایل و شجاعت او اندیشه باید کرد ناصر الدین مشیر شد

و بعد ما که بنظر اجمال تنظیم و اکرام و تفریح جانب چنان علامت روزگار و حکیم بر کوار را ملاحظه کردی اورا باز داشت فرمود و
 وَالَّذِينَ يَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّسْلِمُونَ وَالَّذِينَ يَحْسَبُونَ أَنَّهُم مُّسْلِمُونَ وَرَبُّكَ خَبِيرٌ وَرَبُّكَ خَبِيرٌ وَرَبُّكَ خَبِيرٌ
 با نوع عاطفت و رفت محفوظ گشت و بنسوف صلوات و ارفاد مخصوص حکم بر لیغ شد تا ملازم اردو باشد ایچان از هر گونه
 در سواخ مصالح ملک و در وقتها دولت سوالات میفرمود و جوابی بر قانون حکمت و قضیت مصلحت در لباس تیشل لایق
 و تقصیری فایق بطریق کَلِّمُوا النَّاسَ عَلَىٰ فِدْوَةِ حَقِّهِمْ اُدْمِكُوا مَا دَرَسْتُمْ كِ حَضْرَتِ وَقَعِي تَامِ وَ تَحْمَلِي مَبْنَعِ يَافِ
 وَالْفَضْلُ لِمِيعَةٍ اِبَانَهُ مُشْرِفًا اِنَّا نَهْ عَالِيَهُ رَا يَالَهُ اِيچان بفرمود تا از مقام قستان حسیام و شاد روان بر قصد
 بنیختند و با غم جرم و حرم حرم دل و شاد روان در بشارت کوشا در وان شده قبال حضرت عیش و حضرت اومی یافت
 نصرت نصرت خسار در سبزه زار شمشیر اوشا چه میگرد و کمال بطش و عیادت و نفاذ امر و قدرت یکی هزار شد و سلاطین
 و ملوک عالم از رعب یا ساء او بر شاخ عمر چون برک بیدار شد با درخشان لرزان بودند بهیت اگر قیصر بر هم اندر رفت
 بنکرد بهیت و کر خاقان بچین اندر نامت بشنود او یکی خشم تو بر کرد بجای خنجر و نیزه یکی نام تو بگردد بجای خام و طغرا
 ابن العلقمی در پرده خفا از سر خفا بارگاه فلک سگوه رسول فرستاد و بعد از اظهار مطاوعت و اخلاص عبودیت تیرین
 مملکت بغداد در خاطر ایچان و تقیح صورت خلیفه زمان فرامود که اگر پادشاه بر صوب این دیار عیان غریمت سکت کرد
 بی انک شکر ابر ترقیب موقوف و شوییت صوف حسیاج افتد تا بکلف مطاوعه مضاربه چه رسد مملکت بغداد تسلیم
 و از امثوا چه معقول مستحکم کرده بلاکوخا تجرد این پیغام ریادت اعتماد و فرمود و نیز خصانت بغداد و کثرت اجناد و وفور اسباب
 و اسلحه آن در بسیط اقلیم سبع شهری تام یافته بود و مصابقت و ملاصقت دوز و سیلک و مضائق در وب و محلات از
 جواز شکر نامعد و ایچانی که فسیح عراض کتبی از دوطای جنول و غول و ایزد حام زحوف و زحاف متصایق مینو و تسنی ظاهر
 داشت و پادشاه جهان حاتم آخر الزمان او کتا قآن در مباد جلوس و نوبت جور مانعون را با شکری تاکت بی باکت مغول
 مانند شیاطین و غول در عهد خلیفه الناصر لدین الله فرستاده بود و در آن تاریخ صد و بیست هزار سوار در شهر و اعمال معین
 مرتب بود و مستضر بد افعت و مغانت پیش آمد و جور مانعون منهدم بازگروید شعن امام عظیم الباس لَوْ
 اِنْ بَاكْسَهُ اَصَابَ بَشِيْرًا مَّا اسْتَقْلَبَ بِهٖ قَطْرٌ این اجبار در متعبر بهمع جاسی گیر شده بود و بر الراح اذ بان ایچا
 یافته پادشاه رسول ابن علقمی را بنواخت و در استحکام سر از اعتماد و توکب مبانی عیضا و طلب و توفی کرد و علی التواتر بموجب
 ایقاعه و رسل موجبات بهتظار حضرت و طیمان خاطر اشرف میفرستاد و پیغام میداد که من اقطاع لکرا باین چون جبال و فاد
 حسن عهد خود منقطع خواهم کرد و با خلیفه طریق مصالحت سپرد باید که بی تراخی رایات بهای سپیکر نصرت اثر چون دل اعدای
 بر غم آن جبهه خفقان باید بلاکوخا در تقسیم این غریمت و استیفات آن مملکت از رای مولانا نصیه الدین سکنانی کرد
 از روی احکام نجومی استشارتی بعد از تیسیر طالع و تقویم کواکب و تحقیق نظر و اتصالات نمود عرضه داشت که اخلاص اینجا

تخل مرید کلفتی بر دست موکب منصور میخواست و مدت امامت و خلافت سبب و اثر الوصول و وصول الاثر
 اگر صورت تضاد و قدر موافق این احکام باشد از اثر میامین دولت پادشاه تواند بود و الا شش اذیر بالجموم و لست
 اذری و رب الارض بفعل ما بشاء پاک و منزه و اناء بعلم خائنه الاعین و ما تخفی الصدور که در سر این
 قدیس اگر علماء مستصفا با وجود فریت خلق الانسان علمه البیان هنگام استفسار و استیفا بر صفحه عارض جواب غایب
 و الله اعلم بالصواب می کشد و اگر اطباء عیسی میخواستند که فرمان ده مملکت ابدان و ارواح اندر عقب مواضعه و اشیاء
 معالجات جلاب الشافی بنو جلاب نعمت میبندد و اگر فخره علم نجوم اندستیا جان عرضه افلاک و مهندسان
 اقطار کره خاک بیل مثل تجسته احکام خود بر نقش و العلم عند الله و عنده مفرح الغیب لا یعلمها الا هو حساب
 نمی آورند بلکه کوفان بدلی ثابت و ضمیری منفع استعدا نهضت و حرکت لشکر را اشارت راند و از همان ایلی و ستاد
 است عاه حضور یکی ازین سه گانه کرد و دیت و ارکوکت یا شربی یا وزیر یا سلیمان شاه ارکان شده خلاف محی الدین
 ابن الجوزی را بنفر ستاند ایلیان در غضب شد سوخو بنجاق را از راه ارسیل بشکری روان کرد که از جسد بگذرد
 و با تا بچو طحی شد. از عربی بغداد قاصد شود و از عقب ایشان رایت همایون در حرکت آمد و از آن طرف ابن العقیلی
 چون دانست که سهام مکتبت بغرض معصوم پیوست شیطان تسویل و تضلیل را اشران اغراد کرد و سید حقان حجاب
 باز در خدمت خلافت عرضه داشت که امروز بجهت الله و مینه الحکم الغیبر سلاطین و ملوک اطراف داع اجلاس و مطاوعت
 امیر المومنین بر چنین صدق یقین مبین دارند و صیبت نفا و حکم و مقدرت و بسط مال و کثرت جیش و دیوان عزیز نظر
 از زمین و شمال بر برید شمال و صبا و صبح و مسام باقت کرده چندین سال هر سال بعلت موجب عساکر و اقطاع و جو
 و قوت اجناد صرف کردن از مقتضی رای رزین و سکر و درین دور می نماید اگر امیر المومنین رضت فرماید زعمای لشکر
 هر یک بطرفی نامزد کردند و بشغلی منسوب کردند تا این اموال خزانه را توفیر باشد خلیفه مصلحت این شور که همه شور جهان
 و خلاف صواب بود برای وزیر با تزویر منوط کرد و سید مصرع و ای آن کش عم کذ غمخوار که اذاکان الغراب
 دلیل قوم فئا و س الجویس لها مقبل. و خود استماع الحان خوش و اجتماع با جاری چون دراری
 و مسأله عثمان حراوش و تمدن با نوع ملاهی اشتغال نمود از ثغور بعضی کواعب بصبط ثغور و بعضی قراضب پر دخت
 و بقبول قول راست از پرده سازی مخالف معرض گشت برکت رای برکت عاقبت اندیشی از روز کار او کرانه کرد
 و فلک قوت این شعوه و تضریب در فرجام کار خود کرد. قال بعض الحكماء اذا اقبلت الدول فخذ
 الشهوات العقول و اذا ادرت خدمت العقول الشهوات لم توف غریز مصر و جودی تو یوسف همت
 نگاه داشت از نمت زینانی ابن العقیلی اصبت فلزم و وجدت فانم کار بست و چنانچه کفار را کفکار غرور و
 قال علیه الصلوة والسلام لا تکن کا الضبع شمع بالدم حتى تصاد و تعزین کله و شریح جمع امر او تفریح محمد

سعی پیوست با آن زمان اکثر شکر و قواد و افراد از تفرق آیدی سببا حاصل شد و معلوم باشد که نظم سوار و قسم او ابداع عقده
 صعب و دار و قاتا بنید منظومات و تفریق مجروعات را زیادت جهادی بکار در نمی آید مثل صیبا که بر آه کدر سبیل حلیت
 که در حلیت دارد و دانه می باشد و دام می گستراند و خود بر مرصه کین می نشیند تا مرغان در هوای دام مجتمع و آرمیده
 باز بجزد آنکه کودکی وستی افشا نیالی هنگام آوری و بد دفعه از دامگاه رسیده شوند و سعیا صنایع و دیامت ذایع
 مثل است الف صباد لا تقوم بمکشکس واحدش اری الف بان لا تقوم بلادم فکف بیان خلفه الف هاد
 هلا کو خان بر میعاد و مترو زمان منتظر بطالع مسعود بودید قبال موعود از اروه خود در حرکت آمد و لشکری شغس منغود
 لبس الدروع بنجالها فی البرد خزا و اهلوا جری لا ذنا از اطراف ممالک در پندگی رکاب فلک سا چون در باد
 جوشان و پلنگ خروشان روان گشته آوازه قصه شکر الهانی که امارات تکمیل و عذاب آسانی بود و عباد در سبب
 جناب دارت خلافت که غرس الید و وضع حارث زافت بودند چون دو اتی و شاهی حضرت امامت را بدان عظمت
 و توانی و کسالت دبی خرمی ملامت کردند و بمبالغت تقریر که در عالم قوت غلبه و بطش شکر تا منتشر و متغض است
 و مجوف اسماع شیخ و سائب از بدیه جاگیری ایشان باطنین مؤلفه بقولون و القلب للیب مصدق فبصر
 عنی و لسمع صم ایک غرم استخلص این دیار کرده اند اگر این خبر تحقیق پیوید و کمان یقین شود بی لشکر می
 و استعدادی نام مقاومت در خیز طاق نیاید و چون سبیل از سر بر کند شت در کرد اب تخر دست و پای زودین
 سلامت نخواهد بود و مرغ زیرک که از قضا و بود محبس نفس فدا و چند آنکه در آرزوی فرجه فرجی سریش بر نفس
 مالد و در هر نفس بالدعا و ابتلا زیادت کرد و مؤلفه اذ اوقع المخذور لا یففع الجهد بصلحت آن نزدیک کرده
 رعایت مهمات اہمال روا داشته نیاید و اطراف کار خود پیش از یودنی فراموش کرده شود که قوام مملکت و نظام
 و سمول امن و طراوت حال و فراغت رعیت بی شمشیر و اندیشه درست و رای رست و اصنیط طبع و کوشش تمام
 ممکن کرد و مثل لکل امور اسباب و لکل دور ابواب و عاقل توفیق یار و بهوشند زیرک سار چون صفا کت جده
 و متقدّمه در صماخ اوجای کیر شد از تولید آتش بلند نر میهم پیشر کا لفضیر کانه جمال تصفر اندیشه کند و چون
 و شیخ سراب را مشاهده نمود پناوری دریای زرف و صورت موهبا کوه سا در پیش خیال آورد و نادان مغفل و صاحب
 مشکاسل تانیب لیب آتش بوی زرد چاره خلاص بخوید و تا در بحر عمیق چون نبات الما غوطه نخورد آرزوی معبر و حال
 بر خاطر نکند راند پیش از هجوم ایشان بتبیه اسباب دفع و آلم شت و اجتماع عساکر از نواحی و اعمال مثال باید داد و پیش
 قول وزیر اعما و کرد و یقین دانست که مقصود از زشت شمل لاجمع الله شمله موضع بوده و خلاف الاراء بنیج
 عدم النظام متمم پیش نهاد خود شمرده و ترصد این دایه و دیبا و واقعه و با صرف الله الیه مکابدها کرده هر چند اصحاب
 مشفق از سوزة نایره شغان سورت این نصیاح دیر باز تر از درس آل عمران بروی بخوانند و ازالت التباس ان البقر شابهت علینا

میکرد و آید و لا تلقوا ابداً بکم الى التهلكة باز میراند اما فاتحه حکم است بجوارح تقدیر است اندیشه است بیگست و دیده غلیظه
از تامل در مضمون مذکره اعراب خود متغایر و میکروید نبارک الذی بیدیه الملك وهو علی کل شیء قدير غلیظه در
رقه غفلت و غرور پهلوی بر سر استر فاه و سر و ما در خسته و کوش را از استماع نصیحت اذا اردت الكرامة فقل للكرامه
سپا بوزیر قرعه استشارت کروانیدن گرفت و دم فریب فاعلم انما اربحان خرید مثل است که خواب با سپان بخت بیدار و زود با
خاصه چون نور با سبب باوری کند و سهو و زلت طیب مریض با مرضی ثانی شود و تخیف در شب بجران فالک
بعض البلاء اذا اخبت الوزیر فلا تخش الامیر ولا تسفن بالامیر اذا غسلت الوتر بهیات چون از روزاء برود
تقدیر و ادوی بمطهر و جو خواهد پیوست موجبات آن لا محاله مصرع از عرج بار و از زمین بر روی و حسن تدبیر و طویل
تکر مردم دانا و کثرت اعوان و زور بازو و شکر توانا نه بهمان هیچ تاثیر تواند کرد و لامر دلفضائه ولا معقب حکم اذا احان
الین حار العیون العلیقی این سخن را بی وقع ساخت و با انواع شعوه ایشان را متغافل گردانید و گفت لشکر مغول را متغافل
با بعد از بچه وجه متیر شود اگر عورت و صبیان نارسیده از بام خانها با خستند آنچه بدافعت بخرند همه را در مصایق و شوارع
مخلات تا خبر با بنده ناچیر کردند بطر و نخوت و عجب و کبر بر مزاج مستقیم استیلا یافته و دست حریف عقل و درایت یافته
بر رفته غلوت رخ بر رخ ماه و شان کرده جلدك الذهر وانت هنزل و زیر نیز بر اندن بیدق تزویر و تصنیف منصوبه
احیال مشغول گشت تا چگونه فریزین بند حصن حصین ملک و دین بکشاید چه وقت بغرس فراست و فیل تسویل اورا شهبان
و در پنهان اعلام و استعلام احوال غلیظه و کیفیت حالت و منازل پادشاه میگرداناکا و خبر رسید که سوغو سحاق و تا بچود
عایقه از لشکر الحان پر دلان اولئك هم فرسانهم من عیننا از طرف غرب متوجه بغدادند غلیظه فتح الدین ابن الکر
و مجاهد الدین التواتی را با او همزار سوار ملاقفت ایشان را روان گردانید و چون میان عسکرین کار از مبداء مصافقت
بمجد مصادمت رسید و مواجد مهاجمه و مقابله بمقاتله بدل شد و در اقل و بخت لشکر مغول منزم شدند فتح الدین سر به
جان ندیده بود و جبار و قایع و هر بر سر او نشسته و روز کار کار و فروش در شب غنبر کون غنبر موسی اورا شهبانده کافور نجاریاب
مبتدل ساخته گفت بهم درین مقام ثبات قدم باید نمود و از عقب ایشان تعاقب کرد و با اعلام حال بریدی بخصت خلافت
روان داشت و نظر جوانی با شطط جنونی جمع داشت این امی را بنوعی از متحل تحمل کرد و جواب داد که حقوق بایدی و مصطاع امیر
بدین وجه مکافات میبخشی که بکیت روزه مدافعت با عادی حضرت خلافت مالت و کسالت ظاهر گردانید می مصلحت است
که علی الفور پیش از آنکه ایشان را مدوی رسد متعاقب شویم و خاطر از اندیشه ایشان فایغ گردانیم فتح الدین از فعالیت
رای و جهالت نفس و خود را می و باد پیمانی و دواتی در غضب شد شکر را بر مسارعت از عقب عقاب ناگهانی تحویص کرد و در
حوالی و جلیل اتفاق ملاقات یکدیگر افتاد و عالی صف مجارات را تسویه کردند فتح الدین بر مرکبی که تطاطات من
جبله الخیل وارفع عن ذل الحار عبات از است و البغل اسر لعاب الکوب سوار گشت و با فعال حد

تغافل

توایم آراستول و مجمل کردید یعنی آنچه در فرزند حضرت ضحیر نماید و عنان کش خاطر نیاید روز مظاره کرده و در قعه مبارکات را باقیم فرستاد
 و فریقین مقابل یکدیگر فرو راندند لشکر مغول در شب آب حیدر ابر مجذبه بغداد کشادند چون آب کسان قدر از چاه طلا فی شب بدو
 زرین رسن آب با شیر کشیدند و سبزه زار اسما را سیراب کرد و ایندند شکر بغداد چون زکس از خواب در آمدند خود را مانند بیوفز
 غریق آب یافتند از طرفی آب که واکنیز و حشت خاک بر آتش دولت میرد و از دیگر سو با وجود شکر مرصرا اثر آب روشن اقبال را
 میزد میکردند اگر این لشکر چه در محاض و غرات آب و چه بر خم تیغ چون آب هلاک شدند و آب با همه سگدلی افغان کمان
 بزبانی روان بر قامت و شمایل آن جوانان می خواند مصلح شمشاد و سمن را چه چنین آب و بسند فتح الدین در آن مفضل
 شد و اندک معدوی که از آن در ط ساحل امان یافتند از نسیب تیغ خون آشام راه شام گرفتند عاقبت دو اتی باستان
 خلاص یافتند مجول و ابر بعد او در آمد اعلام خدمت خلیفه کردید که از معرکه بجز خطر و بجز محسکه اثر دو اتی باستان که
 سلامت یافته انیک بغداد رسیدند روایت کرده اند که خلیفه در مقام شکر توبت بر زبان راند الحمد لله علی السلاطه المعجزه
 و همچنین از غفلت و عجاوت او حکایت کرد که چون خبر رسید که قزاقان لشکر ایلیان نزدیکت کوه حمزین رسیده اند جواب
 داد که از آنجا چون توانند که نشت عرضه داشتند که لشکری که متوجه این دیارند بروی دریا چون موج گذرند و بر قبال
 جبال عقاب آساروند و تند سگد را پرده عکسوت خویش پیش سبکت مرکب ایشان از حمزین چه خیزد که جاری و از دست
 با دیان آن شکر که بیرون جمد الا شراری در این حال عبد القاهر نغضی و بر روایتی محمد الدین ابراهیم سجد الارضی گفته شعری
 بِاسْأَلِی وَبِحُضْرِی تَرْتَادُ اِضْعُ فَعِنْدِی نَشْدَانُ وَاَنْشَادُ وَاَسْمَعُ فَعِنْدِی رَوَابِی حَقِيقَهَا دِرَابَةٌ
 وَاَحَادِیْثُ وَاَسْنَادُ فِیْهِمْ ذِکْرُ نِغَابٍ حَادِقٍ بِقِیْظٍ وَاَخَاطِرُ لِقَوْدِ التَّعْدِنَادُ عَنْ فِیْهِ فَلَکُمْ فِی الدِّیْنِ
 وَاَنْتَهِکُمْ اَجَاهُ جَهْلًا لِی فِیهِ اِفْسَادُ اِذَا اِضْحَکْتَ اُمُورَ النَّاسِ لَیْسَ لَیْمٌ فِیْهَا رِیَادٌ وَاَلَا حَزْمٌ وَاَنْجَادٌ اَمَّا الْوُزْنُ
 فَتَشْغُولُ بَضِیْرِهِ وَاَلْعَارِضَانِ فَنَسَاحٌ وَاَهْدَادٌ وَاَصْلَحَ الْبَابُ طَوْرًا شَارِبٌ ثَمَلٌ وَاِنَارَةٌ هُوَ جَنَکِ وَاَعُوَادُ
 وَاَسِیْخُ الْاِسْلَامِ صَدْرُ الدِّیْنِ هَمْنُهُ مَقْصُورَةٌ مِحْطَامُ الْمَالِ بَصْطَادٌ غَدَبٌ بِالْبُؤْسِ اَبَاءُ سَوَاسِیَةِ مَاسُودٌ وَاَفِی الْوَدَّ
 یَوْمًا وَاَلَا سَادُوا اِنْ جِئْتَ بِرَبِیْ وَاَشَارَفَتْ سَاحَتُهَا فَمَثَلِیْنَ نَزَلَتْ فِی فَضْلِهَا صَادُ بِاَضْعَةِ الْمَلِکِ وَاَلدِّیْنِ اَلْحَنِیْفِ
 لِنَقَاهُ مِنْ حَادِثَاتِ الدَّهْرِ بَعْدَادُ اَرِی الْمَقْدُورِ کَائِنٌ وَاَلْمَحْذُولُ خَاسِنٌ وَاَلْمَحْذُورُ وَاَفِی وَالتَّیْبِ وَفِکَفِ اِذَا لَمْ یَسْتَعْمَلْ
 الْاَبْقَاوُمُ الْقَدِیْرَانِ الْحَزْمُ بِرَبِّی الْمَجْدُ وَاَلْبَسَالَةُ وَاَلدَوْلَةُ هَدَمَهَا الْحَرْقُ وَاَلْکَسَالَةُ اَرْخَمَانِ رَسَمٌ رِغْمُ الْمُوَازَةِ
 الْمَشَاوِرَةُ وَاَلْبَسُ الْاَسْبَعَادُ الْاَسْبِنَادُ وَاَقَالَ فِلسُوفُ الْهِنْدِ بِالرَّایِ بِنَالِ مَا الْاَبْنَالُ بِالْقُوَّةِ وَاَلْجُنُودُ
 مِتَّ کَسِی بَرُونَ مَقْصُودِ سَتِ حَلَقَ کَنْدَ کَرِشِی تَبْرَیْلَ هَسِرَ تَوَانَدُ بَرُو سَمَلٌ مِنْ اِلْطَاهِرِ مَا الَّذِی اَذْهَبَ
 مَلِکُکُمْ نَالُوا شَرَابٌ بِالْعَشِیْبَاتِ وَنَوْمَةٌ بِالْغَدَاةِ وَاَهْ دَرَمَاهُ ذِی التَّجْرِ اَرْبَعٌ خَمْسِیْنَ وَاَسْمَاءُ کَچُونِ عَاشُورَ رُوِیَتْ
 وَاَعْرَصَاتُ بَعْدَادُ مَانَدُ کَرِیْلَ کَرِیْبُ وَاَبْلَاوُ زَبَانِ حَالِ کُویَانِ وَاَبْلَاوُ یَلَاچُونِ نَزِجِ بَانِ اَفُورُ صَبَاحٌ وَاَسْمَاءُ اَفِی شَرْقِ بَدِیَاةِ

وارجيات وقت حساره در ابدان حیوانات ساری و ظاهرت لشکر عفاریت آثار ملک دیدار شعر فوارس قوالون
 للخیل اقدی و لیس علی غیر الرؤس مجال بايديهم سمر العوالي كما انما تشب على اطرافهن
 ذبال مغاصه از راه بعقوبه بعقوبه و نکال و فی المثل كما تکيل نکال و انکال بهادی دولت و اقبال رسید
 و از جانب مسوی شطرنژل کرد و در حال در زمان سکون و قرار مکان امن و امان حلت مضرع شطرنژل اهل
 و لا سکن ماده اصطبار و استقامت از حوال دل و دیده خلیفه و امانی دور شد و روی خواب و رای صواب در حجاب
 استالت مستور و زبان خلافت بطریق مذبت در غم و کربت این ابیات انشامی که در شعر و اخوان حسبه هم
 دروغا فکانوها و لکن للاعادی و خلتهم سهاماً صائباً فکانوها و لکن فی قوادی
 و قالوا قد صفت متافلوب لقد صدقوا و لکن عن و دادی از روی اضطراب فرمود که در وب ر استوا
 که دند و بر بار و متجده حاضر مستعد و مشتم بر داشت و دوایان و شرابی و سلیمان شاه و دیگر و چه شکر و مالکیت خاصه که می شود
 از خانه بغداد که در وهی انبوه با انواع اسلحه و در دستاورد روز دیگر که عتقا رزین ال ازین سبر ایشان مدور پرورد روی زمین
 بعد ما که چون ایشان مسکین در پیش مظلوم بود مانند دل کامکاران روشنائی گرفت رایت عتاب پیکر ایخان میمون طایر از سر
 چون کردن مباحات بر افروختند و نایره محاربت که صرم آن حطب عطب بغداد و بود بر افروخت شعر متکشفاً
 بعد ان من عن سطوره لو حل منکها السماء لزعزعا از اندرون شهر نیز خنک که در بار ابا نباشتن تحویف دهند
 یا بقوت باز دست در که گاه که به شلمان نیند یا آفتاب بکل انداید و زلزله را با فشردن قدم ساکن کردند و شعله بر
 بسر استین اطفاکت و شکرده کا حرب و مستعدالات رمی و شق و ضرب کشتند طایر بنال از برج متوج الطلوع و کشتاوندک
 عن ذی القرنین فل سائلوا علیکم من ذکرک طیران آغاز کرد و عتاب عتاب جنبل قهر با زار زرع چهر محاصره علی الله
 مجابق و عراوات بغض ظاهر حرکت نصب یافت و چون اجراء تقدیری در حالت نصب باج جرگشت و جواب حل
 کشتهای سرتیر و صبح جدال انداختند آن روز تا زوده زرتین تمام خورشید در زیران رافض تقدیر بر سطح میدان میان
 جولان می نمود محاربت قائم و مکاتبت دایم بود و تیر چرخ و ناوک و زوبین و سکت منجنیق و فلاخن از طرفین چون برید و عاب
 در انصعا و مانند نوازل تعداد انحداد خلقی تمام از اندرون و بیرون مقول و مجروح شدند چون نشاط کردند و محاربت
 بزلف شام زطلعت خضاب باز آورد ایخان فرمود تا از محاربت دست کشیده داشتند چاه روز بدین منوال بعد محصور
 و امداد تکمیل و تعذیب نامحسور بود چون مستور راه تجله می پیوند حکم رفت تا از خشتهای پنجه که بیرون شهر بود پشتهای
 بلند و قصور مرتفع باصنعت چاک بر دروب و حوه بغداد مشرف بود و مجابق بر افروختند و از صدقات اجار و التهاب
 قوایر نطق شهر پرانه رعد و درخشیدن برق کشت راه پیکان از سحاب کمان باریدن گرفت امانی با مال مجر و اولال
 شدند و فریاد لا طافه لنا الیوم بحالوت و جنوده بر آورده شط که در میان بغداد چون جوی قحط بر وسط استوار

اجتمع صبح الطلوع در فغان با
 بود عیب که سلسله است از خود
 باشد عبارت از کله زرد
 ساف طلوع کند و باقی که طلوع
 ساد و ساعی از پیران
 منقبر الطلوع
 تیر چرخ چبری باشد مانند تیر تیر
 که از این سارند و درون آن پاره
 بودت کرده آتش انداختند
 نماز بان گویند
 حالت ملک العماره و کان الی فی
 ای السربیل فی نان اشول و الک
 عادت و عیب القدر عادت الی غای
 اسر اسیریل به معصوم طرب عادت غای
 راه کشت جنود عادت قال الکفار
 لا طافه لنا الیوم بحالوت
 و جنوده

از طرفی اجاطت یافته بود و مجال فرار مسدود کرده و سیده و از طرف دیگر لشکر آتش حمل با پادشاه که بحر خضم غا بود در مقام تمام
 ایستاده من وراثت جهم و بسقی من ماء صدید و درین مساق مجد الدین محمد بن الحسن بن طلاس الحلی و سید ابوال
 یوسف ابن الطاهر شمس الدین محمد بن الغرور صحبت رسولی مکتوبی بحضرت بلاکوخان فرستاد و منشی از آنکه ما متقا و اولییم و هکذا
 عمل النبا و ایل علینا چه از اخبار اجداد خویش که اثنی عشرتیا امیر المؤمنین **التَّجْدُ الْقَمَّامُ الْبَاسِلُ الْمَقْدَامُ**
الْمَخْصُوصُ بِدُعَاءِ وَالٍ مِنْ وَالَاهُ وَغَادٍ مِنْ غَادَاهُ الْبَطِينُ الْاَتْرَعُ الْفَصِيحُ الْمِصْقَعُ سَاحِبُ ذَهَبِ
الْفَخَارِ صَاحِبُ ذِي الْفَخَارِ الْمُصَدِّقُ ابْنُ الْبَيْتِ الْمَكَارِمِ وَالصَّلَاتُ الْمُصَدِّقُ حَاقِمُهُ فِي الصَّلَاةِ فَطَبُّ مَدَارِ
الشَّجَاعَةِ وَالْحِلْمُ بَابُ مَدِينَةِ الْعِلْمِ الْوَاسِعُ الْعَطَا الشَّاسِعُ الْحَطِي أَحَاقِمُ مِنَ الْفَطَا الْقَائِلُ لَوْ كَشِفَ الْخَطُّ
اسْتَلَّ اللَّهُ الْغَالِبُ عَلَيَّ بِنِ ابْنِ ابْنِ طَالِبٍ حَمِينٍ يَا فَدَايِمُ كَمَا كُنْتَ يَا بِلَادِ شَوْيْدِ دُوَالِ اَنْ مَعْبُورِ قِيَصَةَ اَقْدَارِ مَعْلُوبٍ حَكِيمٍ اَسْتَبَارَ كَرُورِ
 و بدین اخبار این کلمات خوش آمد از قول مرتضی اذ اجابت العصابة التي لا خلاق لها الخزين والله الام الظلة
 و مسكن الجبارة و ام البلا و ابل لك با بغداد و لدارك العارفة التي لها احنة كاحنة الطواريس
 تماين كما يماث الملح في الماء بائي بنو فظورة و مقدمهم جمهوري الصوت لهم و جوه كالجان المطرف
 و خراطم كخراطيم الفيلدلم يصلن بلدي الا ففها و لا يرا الا بلاکوخان ^{تکسها} مستج و ششاس میگرد و و سیور غامیسی و احضار ایشان
 بر پنج سید و و تحمده و علا الدین العمی برابر شمشکی استجا میفرستد و بدین وسطه اهل طر حله سلامت پوشیدند و جام حله طاس
 نوشیدند طیفه بر قرار از خرم درون خانه و استناء دور تر از بیکانه دشمن پنهان و دوست آشکار و واقف بر سود و زیان
 شغن و ابعدا بعدا بعدا اللذانی و اقرب قریبا قرب البعاد در باب که کشانی بن واقعه مشکل و تذکر
 این نازله مایل استصواب میگرد که در زمان این دروچیت و در زمان این محبت که عمت و ما طابت صفت دارد دست گیر و
 پای هر کسیت این میبخت و بیکریت بیت الموقوفه آیه که هر سوزند آتش بسقف حرم آفاق راز و دول اعلام
 میدود شکم که بر نفس چکه از دیده و کینار نه فرات را مدوی و ام میدود وزیر تفریر کرد که شکر منول نهایت نداد
 و در شهر شکری که بدان کعبتین خضم باز توان مالیده ممالیکت و این قدر حشر تا غایت کوششی عاجزانه کمر که المذبوح
 نمود بعد ایوم مدفعت ممکن نخواهد بود و سینه آیشان هر روز زیادت میشود و اما و اسباب بیشتر میسر می باید و اهل
 استساک نیزین مثبت هر دم که صلاح جوانب و سلامت عواقب را تدبیر است که امیر المؤمنین بر مقتضی انزکوا الترتک
 ترک مناجرت ترک خستیا کند و برکن موافقت بمصالحت سازد و اگر چه طریقه ما انزکوکم نیستند فانهم
 اصحاب با یس شلید با دشمن غالب نواضع و شخخ کار خردمند است و حسن مدارات و لطف مهادنت برای نام و ناموس است
 و آبروی دولت پیشه پوشتندان بیت کفر هم نام و نکت شد بر سر تو گفت این همه نام و نکت کل بود ترا شغن
قُلْتُ لِلْحَبِّ مَا رَحِمْتُ مِنْ الْحَبِّ سِوَى أَنْ مَاءَ وَجْهِی زَالَا قَالَ لِي ضَاحِكًا مَتَى كَانَ فِي وَجْهِكَ

القطا
 عاصم بن یوسف
 بالبلد و العصب
 فی ذلک لانا بنین فی الفخر
 اولاد ما من یحیی الذلیل والنس
 فحیی فی العبد یطرد فی حیدر
 فاداست خیال او در دست
 قطا فخر خط بد علم و لایا
 ولا شجرة فسحان بن ذوالک
 حیدر اولاد

مَاءٌ فَخَلَّ عَنْكَ مَلَاكًا صواب چنان شد که بطبع و رغبت بی تردد و بتقدیر امیر المومنین زودتر بخدمت بلاکو خان رود
 که باعث بر حرکت ایجابی طمع در مال و تحصیل رفعت و تازند بود چون خلیفه بمنزول وارد بغداد تا گد فواعد استیاس بحسن و سیر
 بنام مطهرت بصا برت مسکرم کردیم و در تمهید اسباب تناصر و تظافر تو فرمائیم تا دختری از وواج خاقیت جهت
 خلف صدق امیر المومنین در بقعه از وواج آید و زده از صدق بجهاد مت در تقصیر زو جنیت سپرد بی تقصیر منکک شود
 و بدین مقدمات عرضه ملک و دین سمن مشارک گیرد و دولت سلطنت و شمت خلافت متدی کرد و در میان اموال و اعیان
 هزار مسلمان محزون و محزون ماند و جاه و عظمت خلافت با سلطان پادشاه کامکار روز افزون بموقوفه **هَذَا تَرْيَدُ**
لَكِنَّ الزَّمَانَ ابْنِي سِلَابِ خَوْفٍ وَفَرَعٌ دَرَا نَدْرُونَ خَلِيفَةَ چنان جاری بود که تیسری از باطل و فرق میان کذب و
 صدق بروی مبهم گشت چون ظاهر این کلمات بر تقدیر توافق اسباب و حصول و سائل موافق مصلحت نمود درین قضیه
 تصور نقیض مقدم بر صحت نالی حکم کرد و اندیشه خصم را تصدیق لاجرم بر سخیف عقل که بلا بد دشمن فریفت شود بلا بد
 سزاوار است و هر که جانب حرم و تحریر مهمل گذارد بنا کام فرجام کار از کرده خود اندوه زده و سوگوار حسته خاطر و دل فکرا
 کرد و از خود انصاف و بد کرد و بملفوظاتی استحقاق و ذالک حقی حاصل چون روز دولت مستقیم شاعر عباسیان و شت
 در ای او ظاهر آید سخن را طایع و متقی بود و از روز کار بیچ سنجید و مشکلی متوکل بر اسباب و نتایج ناموجود و مستغنی از
 غیر رایج و راضی از خلافت بدین مضامین و معتمد و مستظهر که تجرد مواد مالی علی الدوام منظور و بر مراد و در خواهد بود و او را که شایسته
 ابن العلقمی مدعی و رشید کرد و از غایب سلطنت ایلیان چون هارون بیعت موسی نامون و الله هو الناصر المقید
المعین و الظاهر الی المنهج المبین روز یکشنبه چهارم ماه صفر شصت و شصین و شصت و شصین **بِوَمَا أَحْبَبُوا فَطَرِ بِرًا**
 و شتر و سحاب خاص و عام بوماکان شتره مستطیرا با هر دو پسران ابوبکر و عبد الرحمن و کوه عظیم از علویان
 و انتمندان و اولیاء دولت و مقربان حضرت و وجه شکر و خواص عثمان و خادمان غرم اسرکات و در نجاب ایلیان
 کرد و طرفه گویان از شاه راه شکرستان عدم یعنی رب بغداد بیرون شد **أَهْ مِنْ عَزْمِهِ بَعْدَ أَبِيهِ مِنْ حَسْرَةٍ عَلَى الْإِسْلَامِ**
 چون نزدیک رخصت که عجارت از ان بلغت ایشان کریاس است رسیدند علیه جموع را از دخول منع شدند خلیفه و پسر از باب
 سه خادم بار دادند و در خیمه چون طرف زمان موقوف کرد و خلیفه با جوینت شمس فرجی الخیر و انظرید ابایی
إِذَا مَا الْقَارِظُ الْغَبْرِيُّ أَبَا سلیمان شاه و دوانی و شهابی با چند خواص یا ساء پادشاه خصام یافتند
 صباحی که ترنج زلیخانی را بر کنار طین افق نماند و دست مشعبه لمعان نور زهره و کواکب از روی نطق سیاهی بر سپه ایلیان
 لکرها فرمود تا آتش نهب و تاراج در بغداد و فیهما زنده **وَمَوْقِدِ النَّارِ لَا تَكْرِي بِتَكْرِيَتِنَا** با قول باز که از احکام
أَجَلِ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا كَمَا يَتَّيْمِكُمْ وَخَسَمِي که چون غور کر عظامین بود با خاک شایع موازی ساخته بعد از ان
 مانند شاهین جانج که در کله کبوتران هفت یا کرک غشوم که زریه غام را غایت تمام شمر و مطلق العنان و خلیع العذار در شکر ایلیان

بِأَمْرِ قَتْلِ وَبِسْمِ اللَّهِ يَدْعُو إِلَى دَارِ السَّلَامِ وَهَدَى مِنْ شِئَاءِ إِلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ فَرَاطُ قَتْلِ بَغْيَتِي بِبَغْيَتِي
 که از خون شمعان نری بر صفت نیل از آب بقرم روان گشت و هَبْلِكِ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ بر اموال و بقیات بغداد خوانده شد
 خزاین خاص و محرم محترم و از آنجمله را بکنند تا آنکه کس کرد و بدو قهر شرفات آنرا چون سر خجالت زدگان در پیش انداختند
 و در وقت صبح که از بخت و عرف جان اشهرم ایادین آن بقصور مقصور بود و از حلیت ترا بهت دور با خاک کوی برابر شد
 بزبان حال کونی ای که تو گوئی این جناب و عبود و ذریع و مقلدیم بر خواند بیت پروردگار او بر خوان زرین تره بنیادی
 زرین تره که بر خوان رو کم ترکو بر خوان و مذا و شعر قلند و شی در نه بر آمد از دو باهما شعر سَعَى عَهْدِ سَعْدِي جَسْتَكُنْ
 خِيَامَهَا بَوَاكِرًا تَبْكَارُ الْعَهَادِ غَامَهَا وَأَنْ عَزَّزْنَا هَا وَسَطَّرْنَا رَاهَا وَأَوْحَشَ مَغْنَاهَا وَأَقْوَى مَقَامَهَا تَرْتَمِي
 بر صفحات سطوح جدران و سقف آسمانی هذلی منازل قوم تشهدكم بالشرف والشورى قم می زد شعر جبرائیل
 جَارَ الزَّمَانِ عَلَيْهِمْ إِذْ جَارَ حُكْمُهُمْ عَلَى الْجِبْرَانِ فَرَشْنَا وَخَدَّ وَرَدْنَا نَبِيبَ وَمَرْضَعٍ بَكَارٍ وَبَارِيَةً سَيَكُونُ دَوْمِي بَرْدِي
 شیطان حرم بزرگ که بیت سر فراکش کنیزانش نیارست آوید لؤلؤ کافوروش تا نام خود لا لاکرد در حرم حرمش
 که بر پوشندگی دست سر کفونه بر روی کل رعنا کرد آفتاب اندر سرایش روی آمد شد شدت تابانیش مستوا وضع
 کرد و چون زلف بان موسی کشان در برزن و اسواق بر آوردند و هر یک دست خوش عفرتی از شکر تار شد و روز
 روشن پیش آن اتمات مکارم و محضات ارشع فالان ابرزن خدات الماضیت علی کلایها ابندی النبی کلای
 در یک ساعت زلزله یوم القیام در مدینه اسلام ظاهر شد مگر چنانکه شعر خاقانی بیروانی اوصاف از الان می آمد شعر
 ذَاتُ الْعَادِ خَيْرٌ مِنْ خَيْرِ الْبِلَادِ عَالَمٌ بَيْتُ الْحَرَامِ ثَانِي دَارِ السَّلَامِ اصْغُرُ بِوَاسِطَةِ اَنْ شَكَرْتَهُ قَهْرُ صَاعِقَةٍ اَمَّا مَرْصَرُ
 نَبِيبِ مَفْتٍ وَكَمِنْ فَرْنِهِ اَهْلُكَاهَا فَجَانِبَاهَا سَنَابِلًا نَا يَافَتْ بِجَمَالِ سَرُورٍ وَمَكَامِنِ سِرِّرِ خَرَايَا بَاكِدَ اَسْتَشَدَّ شَعْرُ
 فَبِالذِّبَارِ فَنَادِيَهَا بِسَلَامٍ حَيْثُ مِنْ دَمْنٍ وَرَسْمِ خِيَامٍ كَانَتْ رُبُوعَكَ لِلطَّبَاءِ اَوْ اَنْسَاءُ مَا بَاكُو لِيْلَ الْخِطَابِ
 الارام غائبین حش بر سر بر کاخی اعرابی و از فریاد شعر با دهر کف اجابتی و ما صنعوا با دار این همیا
 دار با دار در گرفت و از آن همه نعمت و اسباب و اصحاب و ارباب جزیل و ما بالذاری دعوی و ما بهادوی
 منواری نماند چنانکه میر معزی گفت بیت از روی یادگر کسی ایوان کسی منیم تنی در قد آن سه و سی خالی همی میمن
 بر جای رطل و جام می کوران نهادستند پی بر جای چکت و نای و نی او از را غشت و غین القصه اطاب حدیث بغداد
 خراب و ممالک عالم پذیرد و تقایس آن معمور شد مغولان اثاث و ادواتی زرین و سپین که از منطج و بیت الشرب خلیفه
 یافته بودند در اطراف بقیعت شبه و صامص بفرختند و ازین جنس در شیراز بسیار اتفاق افتاد و چند کس بدان واسطه
 از خیف فقر و فاقه باوج ثروت و نعمت رسیدند لکن چنانچه ان نقود و اجناس از طلسم و اکسون و معنی و دواج
 و مجلوبات چین و مصر و روم و خول عربی و بغال شامی و فلان رومی و آلابی و قفقاز و ساری ترک و خطای و بربر

حاصل شد که فدایت آن در عقد محاسب و هم بکنج و از بسیاری روز و جوهر شین و نفایس امت و خاش و فراش گزار
 خزانه خلیفه و خانه نواب و ارکان حضرت و اغنیاء و متمولان بغداد بیرون آوردند زمین صورت **اَخْرَجْنَا الْاَرْضَ اَنْفَالًا**
 گرفت و از تعجب چندان **مَا لَهَا فَاَلِ الْاَنْسَانُ مَا لَهَا** و خلیفه مصنوعی جد آب قراح استنباط کرده بود و آنرا از زر ناب است
 رنگ مضر و مستضر و نامیرلان ساخته از اینز بر داشتند و این قضیه مشهور باشد که چون خلیفه الناصر لدین الله و حق
 ارجی قبول کرد از وی دو مصنع زر ماند غیره پیش مستضر روزی با خادمی که محرم آن را ز بود برسد آن رفت و گفت
 از احبیل همین قدر عملت میجو محرم که این زر را بدست قلت الطقات اتفاق کنم خادم خنده زد و مستضر بر آن
 ترک ادب چشم آورد و از موجب خنده سوال کرد و گفت روزی در خدمت جدت ایجا آمدم ازین دو مصنع یکی بنویز
 پر شده بود گفت مدت زندگانی من چندان می باید که این را تمام هلا مال کرد و نام از اختلاف این دو آرزو تعجب نمود
 یاری مستضر آن زهار او مصارف خیر صرف کرد و جز نام بکت از آن هیچ باقی نگذاشت و از آیات خیر او یکی در سنه
 مستضر است که امروز اتفاق ام الدار بر اتفاق است مقصود ازین حکایت آنکه چون نوبت بستن محرم رسید با مسکن
 و تفتی آن مصنع باز مال مال ساخته بود و لا جرم عاقبت چون تصیف آن مصنع شد و از معتبران روایت که چهار هزار چاروا ^{انقال}
 غنایم و انقال بنجم رانند که جارت آن غایب و شی کرده بود و مفروش شعش اذا ما اكلنا بقله و كسرة و ممناعرة
فَوْقَ جِصٍّ مَرِشٍ نَمَّا امِيرُ الْمُؤْمِنِينَ مَكَانًا بِمَلِكِ الْعُلَاهَا وَالْحَصِيرِ الْمُنْقِشِ کا طان و سنده که در دنیا
 نیافت از غم بیاقت بهتر و اندوه نستی از بی هستی مولم تر نعوذ بالله من الحور بعد الكون و جود روزگار ناپید است و بی
 حل و ثور دور و اردون حکمت بی تمهلا حول و لا قوة الا بالله العلي العظيم بعد از دو سه روز خلیفه عهد وقت ادا و کتوبه
و نِعِزُّ مَنْ تَشَاءُ وَ نَذَلُّ مَنْ تَشَاءُ کرد و چون از نماز فارغ شد و در دعا و تضرع و زاری نمود
 مشاهدان این حال و ستمان این مقال صورت نماز که بندگی معبود بکاست و معنی آیت که در حق ایمان و خلیفه برهان یافته
 بود عرض داشتند هر چند درین موضع روایات مختلف است چه گفته اند حکم برینغ شده بود که او را از طعام ممنوع دارند
 چون بطاف رسید از موکلان طلب غذا کرد این معنی سبع اشرف ایمان رسانیدند و ایشانرا فرمود تا از آن جاشق بکت
 معشوق شیمت محبوب چهره مبغوض سیرت باید حسد و معادات و مادیه بغضا و منادات شعش تباله من خادع مما راق
اصفردی و جهین کالمناقی طبعی هلا مال پیش خلیفه رساندند و بسبب شکر خنده قدری میزد و در مواجبه خلیفه میگفت شعش
يَا أَيُّهَا الْمَغْرُورُ دِيْمَالِكَ مَالِ كَمَالِكَ فَتَدَّصَّرَ الْعَدُوَّ مَالِ الْكَيْسِ اورا گفت اشارت پوشاه روی زمین بآن
 جملت است که از این طبق تا ولی کسی گفت زرد را چگونه توان خوردن ایمان کشرشای ممالک فرسای بوساطت تر جهان فرمود
 چون معلوم است که زرد نیستوان خوردن چرپا شکر و جوان نغره نکردی تا بعدی جان خود چسپین غلایق را در آن مشارکت

سلطنت بلا کو قتل مستعصم خلیفہ

ندای تا ملک موروث از تفرق جنین لشکری جان ستان خاز بر انداز که صورت خدای آسمانی اند مصون ماندی شیخ
 لمن نطلب الدنيا اذ لم تزد بها سرور محبت او ايسانه مجرمة و این سخن که چاشنی حکمت داشت خلیفہ گفت جواب شد
 و بادی چون کوره زر کران دم در کشید و از چاه دیده ستم دیده مِصْرَعِ بِفَوْارِجِي دَمِجِ هَمَا الْجَلُّ وَالسَّجَلُّ
 ریاض قبول یافته خسار آب و ادعوی بیت از گریه کار بارمان شود آخر کم ازان کتاب روی شودم این
 در نفی و ابتداء او با ملازمان مخالفت پست گفتند هسل اسلام اور غلیظہ رسول و امام حق و حاکم بر دما و فروج خود میداد
 اگر ازین ورطه خلاص باید در حساب باشد که از اطراف لشکر با بروی جمع شود و استیفاء عتقاد و استعدا و کنه بارندگ
 آن مهم را چشم کتاب کرد و نهای و تحمل کلفت صد هزار جان اصیاج افتد در عاقل با اختیار فرصت فاست کمر و
 و گفت امکان نیحال حوادث از دست نهد و در زمینی که خار و خشک پاشیده باشد توقع نیکو ندارد و سینه را که باز کند
 خلیفہ بود ازان بوی و فاطمہ کند تعذیب دشمن رحیمی بهتر از مطر و عدم کما باشد و تأدیب اورا تا زمانه لایق از
 شب مرقعه فاصورت چکوز بند و ملولفہ، فَلَا يُبْقِيَنَّ شَائِبِكَ وَاللَّهْرُ مُسْعِدٌ فَمَا كَلَّ مَسِيرٌ بَلِيَّتِي نَائِبًا بِوَسَائِلِ
 او برین داد عرضه داشتند که تیغ سفاخ را بجزن مستعصم نکین نتوان کرد پس اورا در نزد پیدند و بر عادت انکه ندانند
 اعضا و اعضاء ملاشی کروا پیدند و رونق امامت بدان صدمت لاشی روح و جسد او بمصعد و محیط آسمان و زمین فرستادند
 و مدت مکن او بعد ه سال بود عاقبت اساس خلافت بنی عباس منهدم شد و لباس امامت خلافت یافت بیت
 ستم سنان بر چون او کسی نت درین پرده ازین بازی بیفت و به انتهت الخلافه العلیه النبی اعلی ذو العزیزین
 اسلافه العزیزانها و اعلی علی المصدقین لئلا المنصبه اسرارها و ذلك فی الرابع عشر من صفر سنه
 خمس وخمسين و ستمائة و نادى منادى لسان الحال بان اراد ان يجمع روعة الملك و دعه النفس فانحس
 واحدا تظفونه و الا زواها س تطرفك و قد ذهل رجه الله ثم ان مال الاموال زوال و اعمال الاما
 خيال الملك صيد شرو و لا يصيد كل صائد و الدولة عاتكة شطباء لا تنقاد لكل فائد الحزم
 جنة العاقل و الكسل جنة الغافل و الرأى السديد في سياسة الملك من الجهد الجهد و جدا الجهد
 و الفكر المعقول امضى من الباطل المصقول و الملك اذا فرغ من استشاره الناصح و استنقاد الرأى
 الصائب فهو جدير بمقاساة المصاعب من كان قدره و رايه كالأفلاك و الشمس سناء و سناء
 فعله ان يجر كما لجر قادار و سناء الا انما الدنيا اذا ارمته ارمته و اذا استقنها استقنتك نعمها هبها في الظل
 فاذا اقبل له المرء ولى و اذا اولى المرء عليه تبعه يبتولى ليس السعيد الا من تفكر اليوم في غدا و لا الشقي الا من يعثر في الغدا
 و این باعنی فارسی هم در بعضی وقتی بر حسب حالی نظام یافته بود چون وجه مناسب تر بود مقرر شد بیت لمولف
 بر نفع فلک چوز و غم خفتیت وین مرکب روح از جهان تاب خفتیت بئاب در امضاء عزایم بزرگه بد عهدی روزگار بئاست خفتیت

چون شیخ دولت عباسیان بسرتین فخر گشته شد و در بخت بر گشته ابن طلعمی توقع داشت که در معرض مساعی جمیل و کتب خلیل
 امداد نواخت در حق او از حضرت فایض کرد و در صلاح حکومت بغداد چون برینسه از نامی ناکزیر خواهد بود و او بکثرت و وفور
 و بصیرت نام در کیفیت صرف و ضرب طواری مناجح و صنوف مجاری سوانح مخصوص است بوی مقروض شود همت ایجاب
 اور اللغات نغمه نمود و گفت مطلع صلاح مطمح اخلاص از وی بر خاست چون الی نعمت خود را بداند بشید و اصناعت حقوق
 و اخفا عمد و مقابله مطمناع و تربیت اور و او داشته آمد کوج و ادن در شایده چون اول کسی بشکر ایجابی که بجدا دور آمد
 علی بساد بود که در دوازده حله را مستحور کرد و سپید اور اسیر غامبشی فرموده به سفاقی بغداد و ابن عمران که در مدت عمران اردو
 خاطر کند آئیده بود راه حکومت ارزانی داشت چه مدت محاصره و اقامت ایجاب بجدا ت پسندیده و قیام نموده و لشکر تها
 از یعقوبیه مد کرده بود و صورت حال او بوقت مقام بغداد از طایفه ثقاته سال خورده تعحص رفت عرابت حکایت او را که از غیر
 ایام است چنین روایت کرده اند و العده علی الراوی که او از رعاع التاس بود و در ازل و باس و فارغ از رفع و تخر کسین
 کاس خدمت عامل یعقوبیه کردی و در نوع کتابت سیه سعیدی چند اندک اسم سیاه کاری و سفید هستی بروی اطلاق نوشتی
 کردن میدانست پیش از یک سال که چرا قباب که روش ایجابی بر سواد و یار عراق سایه اند خستی روزی منوب او در وقت
 هوا جو شدت ظنایر که از حرارت لیب حور شید حرب آتش پرست و اغرا کفتی و از سورت حریق حین سلسال در حلق صرا
 دو بن ساغر مزاج مهمل غسلین کرفتی و بنا شیر هو اکرم پیشه نرم شدی بر سام ماها دال بر سه تخی قیلوله را و شش سترج
 و اسماست کسره بود و پوی در کس را بن عمران نناده شرط دلک و تغیری بجای می آورد و ناگاه نیک لشکر خواب چاکر کشته
 شع فلغشی التوم و نرنذینی اذ فعه عقی و لیسرندینی دو اسب بر شترستان دماغ ابن عمران باضن
 و حاس ظاهرا در اسیر خنجر تلیل باز بر تافت حاکم برید که موجب دست کشیدن صیبت و جواب گفت غلبه خواب مصفقه
 عادت اعادت سوال کرد که در خواب چه دیدی گفت بجا خیال چنان مشاهده رفت که بساط خلافت علی شده بودی و شد
 دولت سفیر غمی و مقالید حکومت بغداد و باسرها غورا و نجد الاله بل جیدا در قبضه ارادت من آمد چاکر از
 تصور بل استعدادی استعدا کتد و قضیه استنداد چنین حالتی بر طابع بیشتر مردم غالب باشد پایی بر سینه ابن عمران
 زد و اور از تخت کونار در انداخت شع و لیس لر حل خطه الله رافع و لیس لینی شانه الله دافع و از کرد
 پنج شریف انداز سفید نواز و روز کار بهر دشمن جا بل پرور اگر پائی مال سر سندان و کرد کش شود و بساعت ساعد و دست
 محکمی اورا دست هوش آید حریف خرد و اندک قطعا انگشت بر حرف اعراض او در از نتوان کرد چنان شیوه اردو
 مستغرب و سبندع نیست باری هر دو آن قضیه را اصفاث اعلام بل مستحق اصناف طلبم شمره مذ و آن حکایت بر طایفه
 نیان انداختند در این حالت که ایجاب عالم محاصره بغداد فرمود ابن عمران نام خود بر تیری نوشت که اگر پادشاه
 بنده را از خلفه استمد عازماید باشد که لشکر پادشاه را بجار آیم آن تیر را بست خبث اعراق در کمان عراق کرده از

بطرف لشکرگاه انداخت بعضی قزاقان برگرفتند و قصه عرضه داشتند تیر تیر بر پداف مقصود آمد و این سخن در اول ایمن گوش
 سان موقعی یافت ایچی فریاد و این عمر از اغلب فرمود چون پسخ حال وجود چونی محل مضایقت و منافست نبود باقیانی
 گفتند مصراع کهن نمیبسی از بغداد کم گیر اورا بیرون فرستادند و در بندگی حضرت عرضه داشت که اگر حکم برینج شود من نیستم
 چو یک پادشاه را بتجار چند آنکه باید بدو دهم هر چند این سخن دوازده صدیق بود و از قسبیل محال می نمود اورا سخت
 دادند بر آن پیر و بر زمینها که محل توره غلات بود در نفس تعویبه و حوالی دوقف داشت نمودند که پانجه روز بر حسبین
 یاسا و حوالی بقلم خود شکر را تقاراد و اگر بیده عهتبار کمر بندی خلاف ایمنورت تمام اقبال ایمن و خانمه خدایان
 خلیفه بود چون بعد از مستخلص شد قضا حق این خدمت را ابن عمران بسپور غایتی و حکومت مخصوص فرمود و حکم
 که ابن العلقمی با او نوکر باشد از کرده خود عظیم نام شد و حریف یاسا و خجست منمادم مع بدامغولان در ایست
 و اولال ابن العلقمی مبالغت می نمودند چند روزی در ناکامی برسوئی تکت و پولی میکرد و تجلدی می نمود و با بد
 تو سئل اطراف تعلق می ساخت حتی استوفی عما قریب ما بقی من رزقه و زرفه و مضی فی حزن القلب و حرفه
 نال کیدت ازین جنس شرمده و بسیا و شرف و نسا و بر این و چو میان انباء و زمان شمر کرد و فالت المأمون لجنس
 اولادهم ایاک ان بضغی لا یسمع قول الشعاة فانه ما سعی رجل برجل الا انخط من قدره عنیدی ما لا یستلذ
 در حضرت او چون نام نامی بر آمدی فرمودی ما ظنک بقوه یفهم الله علی الصلوة و ما است کفرا پنچ طایفه را اعتماد
 نشاید دومی رنجم باقیه و پادشاه ستمکار و دشمنی که فروتنی شعار دارد و زنی که اظهار وفاداری و ثبات کند و عجزی که بجای
 دیگران برای مصلحت خود زبان کشاید بعد از ان سالها بر سطوح حیطان و صحایف ابواب بیانات و مدارس و در ابله قلام
 مختلفه و عقاید متفق می نوشته لعن الله من لا یلعن ابن العلقمی نمودند که یکی از باب موالیات آن شیخ لفظ لارا
 این کلمات کشط کرده است و چو ب مجازات را بر زنده میان بخول طریق محمد و عاداتی مستحسن است که بر کز ایقان و سخن چین با
 عتبار کنند و بنظر اعما و بر ایشان منکرند و اگر ایانا حسب به منفعتی یا کوشش معاندی ایقانی را تربیت و تقویت کنند و سخن
 وی در کوش گیرند چون آن مصلحت کفایت شود آن مقصود در ضمن بیجایت او بوصول بوند و اورا نماند کلونج ستمگر بعد از
 استعمال جنی مستفاد است و سخن او عیبی نیست که مثل الشیطان اذ قال للانسان ا کفر فلما کفر قال لای
 بری منک و پیش قول مسلم اورا اگر چه بصدق قرآن باید مقداری نماند کلیف که انواع اغراض فاسده و فزون تر بات
 و اکاذیب ففلا یحکل بهتانا و انما مبینا فبتین کرد و این قضیه بشریعت نزدیک است از ان روی که چون کسی مقصد
 و مجروح شد شهادت او شرعاً مستوع باشد مدت چهل روز لشکر ایمن بقتل و غارت و تشدید و تعینف و تحریب و ترو و
 و استخراج اموال مشغول بودند پادشاه بر شاسته بقایا حمت کرد و شکر از قتل منع فرمود مصراع مهلا ففقد
 ازیئت فی الخلو و امرا و شمنکان باضرب کرد و صفی الدین عبداللومین که با تو غل در فزون آداب فیما غورس ثانی و مقسرات است

و مثالی و محیی مراسم و آرس فن موسیقی بود مصنفات متعدد از متروک کرده و بر اصول پرده اثنی عشر خیزد شعبه تفریح
 کرد و نرالاته اقدام مصنفان سلف باز نمود و در صورت عملی چون بالغان محیره از مناسبات و معمولات خود غزلی را در پرده
 نو آئیندی بقول راست بر سیاط ابونصر فارابی که بازگشت از باب این مناسبات بدست جای گرفته بودی و سرکار
 که بشاطه زخمه زلف مرغول او مارا پیراسته گردانیدی طبع بار بد چون کیسوی چکت در پای افتادی و بر بطن صفت کوشال
 تعلیم خودی بمیشال دف حلقه در گوش کشیدی و نامی صورت شاخص الابصار ماندی و هنگام تکشف علم نسیب و نسیب
 از حکم مطلق آوردان افلاطون مرموم شدی و در ضرب اصول از خفیف اول تا ثقیل ثانی فرق نهادی و از تعبیه ذوق
 تقریرش طاس فلک طینی کشتی و بی سماع و ایقاع بر پیشته موزون خود در حرکت و دوران آمدی در مساق این احوال بید
 سریر دولت پادشاه شافت و از صدر انصارتا وقت غروب تیر اعظم بیرون برگاه فلک سگوه پستاده بر بطمی نوبخت
 و پیش آنزیده نظر بروی نمی انداخت چون حال او عرضه داشتند ایمان او را خوشتر از بر بطن او نبوخت و زخمه بار او دهستان
 و نیار از بغداد بطریق امداد رسیده با مسانده مقرر شد و دو سالها بر او و فرزند ان او آن عارفه مقرر بود چون ال جان
 و دشمن بر انداخته گشت و دیار در باغ و ما فیها کنده و برده و سوخت و کار بروقی ارادت ساخته از حکم اشارت پادشاه
 اعظم نصیر الدین روح الله روضه این فتح نام که جان حکمت در سپیکر بلاغت زنده داشتند است در موخرترین عبارتی و موخر
 اشارتی محتوی بر اعلان چنان فتح نامدار و اظهار شکر و سعادت و ترغیب عطا فستکان امصار و توجیه
 ولایت و حکام اقطار و انداز بشک استنار شبامات و ستاد اللهم فاطر السموات و الارض تعلم الملك
 الناصر انتا نزلنا بغداد فی سنة خمس و خمسين و ستمائة فاستاسنا ما لکما و سألنا و سائل فیهلند
 و استوجب منا العدم و ضن بالمال قال به الامر الی ما ال و استبدل نفاس نفیة نفوسنا بیده
 و کان ذلك ظاهرا فوجدوا ما عملوا حاضر او قد قال الفائل اذا تم امر دنا نقصه و نحن فی الاستعداد
 اما بعد تعلم الملك الناصر سيف الدين بن عمير و سلام الله على القميرى و سایر امراء الشام و الاجناد انا جند الله
 خلقنا من سخطه و سلطان على من حل عليه غضبه فلكم من مضمع مغبر و ممن فتلناه مزدجر
 فاعظوا بغيركم و سلوا البنا امرکم قبل ان ينكشف الغطاء و محل عليكم منا الخطا فحق لانهم من بکنا
 ولا نرى لمن شکا فدنزع الله من قلوبنا الرحمة فالويل لمن لم يکن من حربنا و قد خربنا البلاد و
 اہتمنا الاولاد و اظهرنا فی الارض الفساد فقلبکم باطرب و علمنا بالطلب فای ارض تحونکم
 ائی بلاد تا و یکم فما لکم من سبوفنا خلاص و لا سها منا مناص خوئنا سواتق و سبوفنا قواطع و سها
 خوارق و لوئنا سواحق فلوئنا کاجبال و عددنا کالرمال فمن رام اماننا سلم و من رام حربنا ند
 ملکنا الابرار و جاورنا لا یضام فان انتم قیلتم شرطنا و اطعمتم امرنا کان لکم مالنا و علمکم ما علمنا

وَأَنْتُمْ خَالِفْتُمْ وَأَبَيْتُمْ وَعَلَىٰ بَعْضِكُمْ تَمَادَيْتُمْ فَلَا تُلْمُوا إِلَّا أَنْفُسَكُمْ وَذَلِكَ بِمَا كَسَبْتُمْ أَهْلِكُمْ فَمَا تَعَدُّونَ
 أَنْذَرُوا أَنْصَفَ مَنْ حَدَّرُوا فَالْحُصُونُ بَيْنَ أَيْدِينَا لَا تَمْنَعُ وَالْعَسَاكِرُ لِقَاتِنَا لَا تَزِدُّ وَلَا تَنْقُصُ وَدَعَاؤُكُمْ
 عَلَيْنَا لَا يَسْتَجِيبُ وَلَا يُسْمَعُ لِأَنَّكُمْ أَكَلْتُمُ الْحَرَامَ وَخَنْتُمُ الْإِيمَانَ وَأَظْهَرْتُمُ الْبِدْعَ وَأَضَعْتُمُ الْجَمْعَ وَاسْتَجَبْتُمُ
 الْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ وَقَسَّيْتُمْ الْحَسَدَ وَالطُّغْيَانَ فَاسْتَبْشِرُوا بِالذَّلَّةِ وَالهُوَانِ فَالْيَوْمَ مَجْرُونَ عَذَابِ
 الْهُونِ بِمَا كُنْتُمْ تَسْتَكْبِرُونَ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَبِمَا كُنْتُمْ تَفْسُقُونَ وَسَبَّحْتُمُ الَّذِينَ لَا يَمُوتُونَ بِمَنْفَعَتِهِمْ
 وَقَدْ ثَبَّتَ عِنْدَكُمْ أَنَّنَا الْكُفْرَةَ وَثَبَّتَ عِنْدَنَا أَنَّكُمْ الْفِرْعَوْنُ فَسَلَّطْنَا عَلَيْكُمْ مِنْ بِيَدِهِ أُمُورَ مَدَبَرَةٍ وَأَحْكَامَ
 مَقْدَرَةٍ فَغَيَّرْنَا دَلِيلَكُمْ لَدَيْنَا ذَلِيلًا وَكثُرْتُمْ عِنْدَنَا قَلِيلًا وَالْوَيْلُ وَالْخَوْفُ لِمَنْ هُوَ بَيْنَ أَيْدِينَا طَوِيلٌ وَالْأَمْنُ وَالْخَفْوُ
 لِمَنْ هُوَ لَنَا سَبِيلٌ فَخَنُّ مَا لَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ شَرْقًا وَغَرْبًا وَأَصْحَابَ الْأَمْوَالِ سَلْبًا وَنَهْبًا وَأَخَذْنَا كُلَّ سَعْيَةٍ
 غَصْبًا فَهَيَّرْنَا بِعُقُوبِكُمْ طُرُقَ الثَّوَابِ وَأَسْرَعُوا عَلَيْنَا بِرَدِّ الْجَوَابِ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَضُرَّ الْكُفْرَةَ نَارُهَا وَتَرُونَ
 شَرَّهَا وَتَحْطُّ أَوْزَارُهَا فَتَذْهَبُونَ مِنْهَا بِأَعْظَمِ ذَاهِبٍ وَمَا آذَرِكُ مَا هِيَ نَارُ حَامِيَةٍ وَلَمْ يَبْقَ لَكُمْ
 جَاهًا وَلَا عِزًّا وَلَا تَجِدُونَ مِنْهَا كَهْفًا وَلَا حِرْزًا وَبِنَادِي عَلَيْكُمْ مُنَادِي الْفَنَاءِ هَلْ تَحْسُبُنِي مِنْهُمْ مِنْ أَحَدٍ
 أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا فَمَا أَنْصَفْنَاكُمْ إِذَا رَسَلْنَاكُمْ فَرَدًّا وَجَوَابَ الْكِتَابِ قَبْلَ حُلُولِ الْعَذَابِ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ
 فَكُونُوا عَلَىٰ أَمْرِكُمْ بِالْمُرْصَادِ وَعَلَىٰ حَادِيكُمْ مِنْ إِقْتِصَادٍ فَإِذَا قَرَأْتُمْ كِتَابَنَا هَذَا فَاقْرَأُوا أَوَّلَ النَّحْلِ وَالْآخِرَ
 صَادٍ وَتَحْنُ قَدْ نَشَرْنَا جَوَاهِرَ الْكَلَامِ وَالْجَوَابِ كَمَا يَكُونُ وَالسَّلَامُ عَلَىٰ أَهْلِ السَّلَامِ از بلاد حلب

این کتب روای عظیم و جواب صدیکر و مذہبی اثبات جاس و سوخ و تہاد و تہدید مہیا و مثل و جہاد و منہج
 مکاشف و معادات و اصراہر مخالف و مساوات الجواب و بابت التوسیت قیل اللہم
 مَا لَكَ الْمَلِكُ تُوْنِي الْمَلِكُ مِنْ تَشَاءٍ وَقَفْنَا وَأَحْمَدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ عَلَىٰ سَيِّدِ
 الْمُرْسَلِينَ وَخَاتِمِ النَّبِيِّينَ مُحَمَّدِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ وَاللَّهِ أَجْمَعِينَ عَلَىٰ كِتَابٍ وَرَدَّ مَجْرًا مِنْ الْحَضْرَةِ الْأَيْمَنِيَّةِ
 وَالسُّدَّةِ السُّلْطَانِيَّةِ بَصْرَهَا اللَّهُ رَشَدَهَا وَصَبْرَ الصَّحِيحِ مَقْبُولًا عِنْدَهَا بِأَنْتُمْ مَخْلُوقُونَ مِنْ سَخَطِ
 آتِيهِ مُسَلِّطُونَ عَلَىٰ مَنْ حَلَّ عَلَيْهِ لَا يَرْقُونَ لِشَاكٍ وَلَا يَرْجُونَ عِزَّةً بِأَنَّكَ فَدَنْزِعَ اللَّهُ الرَّحْمَةَ مِنْ قُلُوبِهِمْ
 وَذَلِكَ مِنْ أَكْبَرِ عِيُوبِهِمْ فَهَذِهِ صِفَاتُ الشَّيَاطِينِ لِأَصْفَاتِ السَّلَاطِينِ كَفَىٰ بِهَذِهِ الشَّهَادَةِ لَكُمْ
 وَأَعْظَمًا وَمِمَّا وَصَفْتُمْ بِهِ أَنْفُسَكُمْ نَاهِيًا وَرَادِعًا قَلْبًا بِأَيْتِهَا الْكَافِرُونَ لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ فِي كُلِّ كَلِمَةٍ
 لَعْنَتُمْ وَبِكُلِّ فَيْحٍ وَصِفْتُمْ وَعَلَىٰ لِسَانِ كُلِّ رَسُولٍ ذُكِرْتُمْ وَعِنْدَ خَيْرِكُمْ مِنْ حَيْثُ خَلَقْتُمْ وَأَنْتُمْ الْكُفْرَةُ
 كَمَا زَعَمْتُمْ الْأَلْعَنَةُ اللَّهُ عَلَى الظَّالِمِينَ فَلْتُمْ أَنَّنَا أَظْهَرْنَا الْبِدْعَ وَأَضَعْنَا الْجَمْعَ وَنَكَّنَّا الْإِيمَانَ وَاسْتَجَبْنَا
 الْفُسُوقَ وَالْعِصْيَانَ لَا غَرْوَ أَنْ صَارَ فِرْعَوْنُ مَذْكُورًا وَهُوَ لِلشَّرِيعَةِ مُنْكَرًا أَمْرًا بِالْأَصُولِ لِأَنَّهَا بِالْفِرْعَوْنِ

وصاف

فَمَنْ الْمُؤْمِنُونَ حَقًّا لَا يَدْخُلُنَا عَيْبٌ وَلَا يَخْضُرُ نَارِيبُ الْقُرْآنِ عَلَيْنَا نَزَلَ وَالرَّبُّ رَحِيمٌ بِنَا لَمْ يَزَلْ يُحَقِّقُنَا
نَزِيلَهُ وَعَرَفْنَا نَاوِيلَهُ إِنَّمَا النَّارُ لَكُمْ خُلِقَتْ وَجُلُودِكُمْ أَضْرَمَتْ إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ وَإِذَا الْكُوكَبَاتُ سُفِّرَتْ
وَإِذَا الْجِبَالُ فَجُتَتْ وَإِذَا الْقُبُورُ بُعِثَتْ عَلَيْكَ نَفْسٌ مَأْتَمَةٌ وَتَحَرَّتْ وَالْحَجُّ الْعَجَبُ يَهْدِي الدُّبُورَ بِاللُّبُورِ
وَالسَّبَاعُ بِالضَّبَاعِ وَالْكَمَاهُ بِالْفِرَاعِ جَوْلْنَا بَرَقِيَّةً وَلَوْتْنَا مِصْرِيَّةً وَأَسْبَأْنَا بِمَانِيَّةً وَأَكَا فَنَّا شَهِيدًا لِلْمُضَارِ
وَوَصَفْنَا فِي الْمَشَارِقِ وَالْمَغَارِبِ فَرَسَاتِنَا لَبُوتَ إِذَا رَكِبْتَ وَأَفْرَأْسُنَا لَوَاحِقُ إِذَا طَلَبْتَ سَبُوفُنَا قَوَاطِعُ إِذَا
ضُرِبْتَ وَلَوْنُنَا سَوَاحِقُ إِذَا نَزَلْتَ جُلُودُنَا دُرُوعُنَا وَجَوَاسِنُنَا صُدُورُنَا لَا يَصْدَعُ قَلْبُنَا بِشَدِيدٍ وَجَمَعْنَا
لِأَبْرَاعٍ يَهْدِي بِقُوَّةِ الْغَيْرِ الْحَمِيدِ لَا يَهْوُلُنَا مَخُوفٌ وَلَا يَزِعُنَا نَزْحُوفٌ إِنْ عَصَيْنَا كَمْ فَنَلِكَ طَاعَةٌ وَإِنْ
قَتَلْنَا كَمْ فَنِعْمَ الْبِضَاعَةُ وَإِنْ قَتَلْنَا فَبَيْنَنَا وَبَيْنَ الْجَنَّةِ سَاعَةٌ فَلَمَّا قَلْبُنَا كَالْجِبَالِ وَعَدَدُنَا كَالرِّمَالِ
فَالْقَصَابُ لَا يَهْوُلُهُ كَرَّةُ الْغَنَمِ وَكَثِيرُ الْحَطَبِ بِكَفِيهِ قَلِيلُ الضَّرْمِ إِنْ كُنْ مِنْ الْمَوْتِ فَرَارْنَا وَعَلَى الدَّلِّ
قَرَارُنَا الْأَسَاءُ مَا تَحْكُمُونَ الْفِرَارُ مِنَ الدَّنَابِ لَا الْمَنَابِ فَجُورُ الْمَنِيَّةِ لَدَيْنَا غَايَةُ الْمَنِيَّةِ إِنْ عَشْنَا سَعِيدًا
وَإِنْ مَنَّا شَهِيدًا إِلَّا أَنْ حَزَبَ اللَّهُ هُمُ الْغَالِبُونَ أَبْعَادُ الْمُؤْمِنِينَ وَخَلِيفَةُ رَسُولِ رَبِّ الْعَالَمِينَ تَطْلُبُونَ
مِثَا طَاعَةً لِأَسْمَاعِكُمْ وَلَا طَاعَةً إِنْ الشُّوقُ إِلَى الْحَافِي بِهِ لَكَافٍ عَنْ مَطْعِ بَضْرُنَا وَتَحْتَلُّ بِغَيْرِنَا تَطْلُبُونَ
أَنَا نُسَلِّمُ إِلَيْكُمْ أَمْرًا مِنْ قَبْلِ أَنْ يَنْكَشِفَ الْغَطَاوُ وَيَدْخُلَ عَلَيْنَا مِنْكُمْ الْخَطَا هَذَا كَلَامٌ فِي نَظْمِهِ تَرْكِيكٌ
وَفِي سِلْكِهِ تَشْكِيكٌ وَلَوْ كَشِفَ الْعِطَاءُ وَنَزَلَ الْقَضَاءُ لَبَانَ مِنْ أخطاءِ الْكُفْرِ بَعْدَ إِيمَانٍ وَنَقَصُ بَعْدَ بِنْيَانٍ
وَتَكْذِيبٌ بَعْدَ تَيْبَانٍ وَطَاعَةٌ أَوْثَانٍ وَإِنْ حَادَرْتِ بِنَانٍ لَفَدَجْتُمْ شَيْئًا إِذَا تَكَادُ السَّمَاوَاتُ يَنْفَطَرْنَ مِنْهُ وَ
تَنْسُقُ الْأَرْضُ وَتَخْرُجُ الْجِبَالُ هَذَا قَوْلُ الْكَاتِبِ الْكَافِي وَصَفَ مَقَالَتَهُ وَصَفَ رِسَالَتَهُ مَا فَصَّرَتْ بِمَا
أَصْرَتْ أَوْ جَرَّتْ وَيَا لَعْنَتِ وَاللَّهِ مَا كَانَ عِنْدَنَا كِتَابُكَ إِلَّا كَصِرِّيَابٍ أَوْ طِينِ ذَبَابٍ لِأَنَّكَ اسْتَحَفَّتْ النِّعْمَةَ
وَاسْتَوْجَبَتْ النِّعْمَةَ سَنَكَبْتُ مَا قَالُوا وَنَمَدْتُمْ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا وَنَلَعْتُ بِالْمَكَايِبَةِ وَاللَّهْدِيَاتِ الْكَاذِبَةَ
مَا كَانَ الْغَرَضُ إِلَّا إِظْهَارُ بِلَاغَتِكَ وَإِعْلَانُ فَصَاحَتِكَ وَمَا أَنْتَ إِلَّا الْكَافِ الْفَاعِلُ الْفَاعِلُ حَفِظْتَ شَيْئًا وَقَابَ
عَنْكَ أَشْيَاءُ كَبِئَتْ سَبَعْلَمُ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَمِّي مُنْقَلِبٌ يَنْقَلِبُونَ لَكَ هَذَا الْحِطَابُ وَسَيَايِكَ الْجَوَابُ أَمِّي أَرْقِيهِ
فَلَا تَسْجَلُوهُ الْمَلِكُ النَّاصِرُ وَيَعْرِرُ وَعَدُوُّ الدِّينِ يَمْرُؤًا تَسْمُوهُ الْإِجْتِرَارُ لَا يَحَادُونَ الزَّيَادُ وَيَنْظُرُونَ صَهِيلَ
الْجِبَادِ وَالْبِضَافِ الْبَدَايِدِ نَذَرُوا السَّعْيَ إِلَى الْجِهَادِ وَالْإِصْالَ إِلَى جَهَنَّمَ وَبَسَّ الْمِهَادِ وَضَرَبَ اللَّحْمَ بِالْقَتَامِ
الْمِحْدَادِ وَكَلَّمَهُمْ بِالْحَرْبِ سَوَاعِدًا إِذَا كَانَ كَمْ يَقُولُونَ كَمْ تَمَاحَةٌ وَلَدَيْكُمْ هَذِهِ الْفَصَاحَةُ وَفَلَوْ بَكُمُ الْجِبَالُ وَأَعْدَادُ
كَالرِّمَالِ فَمَا الْحَاجَةُ إِلَى قِرَائَةِ آيَاتٍ وَتَصْنِيفِ حِكَايَاتٍ وَتَلْفِيقِ مَكَاذِبَاتٍ وَهَاتَمْنُ مَوْحَرِ الصِّفْرِ مَوْحِدِ الشَّجْرِ
يَعْلَلُ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ الظُّفْرَ وَمَنْ مَاتَ نَجَا جَوَاهِرُ الْكَلَامِ وَمَا صَدَدْنَا مَكَانَ الْمَلَامِ بَلْ فَلْنَا مَا حَضَرَ وَنَعَدَدْنَا مِنْ عِيٍّ وَحَضَرَ

سلطنت بلاکو و تخریب حلب

چون جویختی پادشاه با اقدار رسید آتش غضب موقد گشت و آب روی تنی بسکون بر خاک ریخت خواست از من چستی آن دیار برآورد
 فدا و یکد بودار با ستم تو مان شکر که این بیت از کفنه کتاب مناسب است شعر کاتب لما جرد و اسیف
 قهرهم بصیرها الدهر الغشوم کتاب چون قضا بزم در منزل و سیل غم مردم در ترنج بستن شامات روان
 فرمود و خود از آن محاکمت شامات شین و شمار بر خواره حال ایشان جاوید ماند چنانکه در عقب این ذکر مسطور می گردد استعلا
 حلب و تمیم ذکر شامیان از حکم پر بیخ شایه نهیست پیشگری کران شعر طوالع طرف الجوی منهن
 خاسی حیر و قلب الارض منهن مرعوب استعلا من حلب و تخریب میا فارقین اور حرکت آمد شعر بعزم اذا
 ما انساب فی مدینه من الخطاب لان نذر الاصلی فضل و پادشاه از ملک کامل که سلطنت میا فارقین و شامات یک چشم
 بود و فرمود که سیلی از طرفان سلطنت در آن دیار بندد و بار بار از بوارق بیست پادشاه بدیشان نماید و شمار بیست از تهر
 بر کشد سبب آنکه بوقت محاصره بغداد خلیفه از وی استمداد اجاد کرده بود و او شکری ارائه داد و اسلام را بفرستاد چون بموضع
 رسیدند که مفرق طرق و وسطه ناچین است نعی غلیظه و استعلا من بغداد بشنوند از آنجا صانع و اعلام را چون رأیت اب
 درین عهد کتوب کرده خاک از سر نهیست بدست حسرت بران پاشیدند و مراجعت نمود شایه بر او بوجوب فرمان برآید میا فارقین
 لشکر کشید ملک کامل دانست که در مشقه و عجز با شرط رها نه داد و فرمان دادن مغامرت باشد مغامرت و با عمارت و زبان کس
 سوم افغانی را امتحان کردن تخمین باشد نه تطبیق با خزائن و حواشی بقلعه انخلک و یاتیه که محصن است منع بوده بدخا و فرستاده
 تو سل جیب اما در نواحی و اعمال که بر مرقم است و هر چه در دست امکان آید از قتل سگان و تخریب مسکن و موطن و نهب باع
 بتقدیم رسید و آثار صاعقه در زروع و گرنه در راه و سیل در امکان و شش و شبیه بنمودند از آنکه دو عازم حلب شدند و برده
 نزول فرمودند و در خوف و هراس در قتل امیر سگان حلول کردند و او به روزی سرعت حلت شعر خلق حلب من
 باسیدتم و فلوهم لقد و جلت كالظائر المنحدر قطان انجا با کام در مطاوعت بر بستند و از هزار زبان تیر کشید
 داشت هیهات پشه با باد عاصف مبارات گماورد و پانچ با تیغ و تبر چگونگی دست بر و نماید بعد ما که چند روزی کوشش
 عاقبت بفرگرفتند مغولان شعر يوم نقوت المهنقات وقد حدث غرقا و نروى الشمس وهى حیران
 در شهر ریختند و قتل همیاک را ارتکاب نمود و تاراج و غارات و سبی و امر که عادات معهود ایشانست مشغول گشتند حلال
 جلال اسلامیان که از شعاع ابن جلال از سواد سایه خود چهره را سپید ارجل و و جل می بستند چون آفتاب هر دوری و هر جانی شدند
 و سایه کردار از پی آن عفاریت طواغیت روان عفاف سار به سیرت عصامی عصمت آیه اسوه را در مجلس معاشرت با نده و عطاء
 کاس اقامت و اجلاس می کردند ای با صبا یا ماه و شش که بسای گشتند و عواقب مجلات را پیش برآورد و شوهر در میوه من
 آوردند باری چندان غنیمت یافتند که مغولان بسیاری دنیا را و جوار پر و اواب شیر و نغانیس کثیر در میزان استبار ایشان میران
 و زنی بدست خزانه مشون بقای طیر زرد و سیم و عقود جوار هر و در نیم و قطع لعل با روز بر جرد بر جرد و عقین شقیق رنگ و با قوت با

دروست تصرف خزانچنان شاهزاده آمد که در دیوار کاشانه دهم بدان مرتفع گشت بضبط و حفظ آن جبهه عراضه خدمت
 پدشاهت فرمود چون کار قتل و سبی مردم و تخریب شهر و نواحی و تحصیل غنائم از صومعت و سوا تم بهنایت کشید غریب است
 رایت و نقلت لشکر بر استوار و دوق غالب شد بعد از آنکه مسافت مراحل البطح رساید مذ و اجزاء و متسلاخ زمین
 زخم سبکت مواکب جبین بسخ بهشتن شاهزاده بخدمت تخت پدر خرامید و خزانه بعرض بویست قتل مرضی و موفقی عظیم یافت
 و آن زمان سلطان احمد بقایا ان خزینه موجود بود و در عهد ارغون خان از زاده ایم در دانه سیتیم چون پسر مریم در قبه کلا در پیش
 کرده داشت وزن آن دو مثقال و چهار دانگ لطیفه روزگار ایام تکفیت کسی مریم را کوید این دستیم از کجا آورده زمین
 و ریشخ از ریشخ الاسلام جمال الدین عرض کرد یعنی نظیر تو ام این اطلب توانی داشت پس فرمود که از جبات خزانه طلب است
 لَوْ لَقَدْ كَادَرَ دَرْدُؤُنِي اِذْ مِنْ مَكَائِدِهَا لَا الدَّرْبِي وَلَا الدَّرْبِي فِي الْفَلَكِ اء از طرف دیگر چون کسید بوقا بالشرک تو قبه
 نبودند از تشار صیت سطوت و هجوم شکر انجانی نواحی شام چون دل مجوران از صبر پرده چست شد ارباب و مشق در
 نزدیک تو از خبر اقدام و اتمام آن لشکر جهان آشوب معلوم کرده بودند و تخریب بلادی که نظائر آن بود عهد و تجربت
 احوال و عروه تمکت اعمال خود خستند و با شارت ملک ناصر که قطان آن اقطار از امر او شکری و ارباب تمول و
 استظهار عازم حد و مصر شدند و بوادی رمل که حایل و حاجرت میان سرحد شام و مصر و رانمی شطاسیل مثال
 طریق مد و تبحی و همت بر استمداد و استبداد مقصود و شستند و ملک ناصر فیره ملک شرف بود که رباعیات او در صیبا
 اوزان پرسی و صناعت لطف و سلاست کان بپیری مسری الجبال و بپیری مجری الامثال وان کان بلا امثال
 و این دو بیت از ابکار افکار راه در مدینه استلام استماع فیه شعر باللطف اذ القیت من اهواء دکره بما
 لَقِيتُ مِنْ بِلْوَاهُ اِنْ اَحْرَدَهُ الْحَدِيثُ خَالِطُهُ بِهِ اَوْ رَقَّ فَقُلْ عَبْدُكَ لَا نَسْأَهُ ه
 چون مشید مصرع اول را با نشا و رساید بِاللُّطْفِ اِذَا لَقِيتُ مِنْ اَهْوَاءِ اَوْرَقْتُمْ مَا اَشْرَفَ وَالطَّفَ
 هَذَا الْكَلَامُ لَقَدْ لَقِيتُ بِاللُّطْفِ اَقْصَى غَايَةِ اللُّطَافَةِ وَ جَوْنِ مِصْرَعِ رَابِعِ صَوْرَتِ اَلَا وَايَا اَوْرَقَ
 فَقُلْ عَبْدُكَ لَا نَسْأَهُ كَفْتُمْ اَوْرَقَ عَوْدُ الْفَضْلِ مِنْ رِقَّةِ هَوَاءِ نَلِكِ الْبَلَاغَةِ بَقَايَا نَوْمِ
 و مشقی چون مجال مجادلت و مقام مقابله داشتند و نذید شایخ و معارف با صنایع و علم و مصاحف محبت نامه قدیم
 اعنی کلام ملک کریم بر رسم انقیاد و استقبال و تقبی کردند و از غلبات بطش و غلبان ناس با تزام طریقیه مهادت و مهادت
 توفیق نموده نواحی خضوع بر خاک مطاوعت بنا دند و در مقام استسلام شهر را تسلیم کردند کسید بوقا بالشرک در شهر رفت
 و خزان و قلعه و قیضه تصرف و خیر شیر آورد چون مدت هفت ماه عراض ممالک قبه الاسلام را مشغول عراض
 نِلاَحِ الْاَرْضِ بِنَقْشِ نُوْبَهَا تَوَالِي جِبَاهِ مَسْءِهِ وَمِيَا سِيمِ مَرَاكِرِ اَيَاتِ اسْتِيْلَا وَ تَجْمِيمِ حُشْمِ حَمْتُمْ اوشد سلطان مظفر
 که در آن حال قهرمان قاهره او بود بر غزم از حاج کسید بوقا با دوازده هزار سوار که هر یک سوار ساعد مبارزت و مغفرت

و و شاح صدر قلب شکنی و تیغ خون ریز صفدری بودند شعر **أَخْوَا الْحَرْبِ مَشُوبُ الْغُرْمَةِ رَابَهُ إِذَا كَلَبَ الْأَرَاءُ لَا يَنْتَعِعُ** خان کرای شد کید بو قاجون معلوم کرد که بدین وجه قصد می می بودند و شراب پیشه و آئین خود ساخت
بسیخ ضعیف شرا مین جبات ایشانرا قصد می خویدند که در خیزه موجود را بازن و سینه زند تعلقه و مشق فرستاد و خود با
لشکر استقبال ایشان شد و در سر قد بیابان نزل کرد و مصریان مو اطاعه کردند که از ما ورامی رمل و روزی راه بروند و نغمه عظیم
نمایند و از جامه سفید بر آئین شکر تار بر قبا آشکار کردند و چون این نشان ظاهر شود سامیان نیز از مکان و مکان در حرکت
آید و شکر مغول را سر کوبی بیع و دست بروی بنام که آثار آن آنگهان بشد پدیدار نماید بدین میعاد و شکر مصر شعری
طَاعَدُوا الرَّمْلَ الْمَبْرُورَ عَلَى الْحَصَى وَلَكِنَّهَا عِنْدَ الْفَقَاءِ جِبَالٌ از طرف وادی مل حبیبیاز کردند و سامیان در مرصد
انصار و موعده نظار و حصار عازم و حازم پیمانند و لشکر مغول از سر غرور و فراغ در عزمه صحاری و در فاریف رانج خنای
اطناب و از ساغر می آب کشیدند مرکب را جلیح العذار شمر گذاشته و صورت عتاء مالوف برواشته آئین از طلا و پاسبان
و غافل از نوازل قهر و باس زانی که متکفل فتح سر آید حربه الله و حقیق حربه لشکر پادشاه بود و بقیه قهواء سفید مصریان
ظاهر شد مغولان چون علامت لشکر خود دیدند مکان بیکانه نبردند و بر جای ساکن می بودند تا احوال صفوف جیوشن جوش
دخوش چون محیطه دایره بیکدیگر پیوست و فجائنه دفعه جمله حمل آوردند ایشان برخی می بست خواب و بعضی مشغول بنا و ت و دست
کاسات شراب فوج فوج از کوشها مستعد می شدند و سلاحها بر جور است میگردند و در روی سبکت می آوردند همچنانکه
فرش خود را بر شعده شمع زند تا چیزی می شدند **هَاجَبَ الدَّهْمَاءُ وَالْفِئْنَ وَبَلَعَتِ الدِّمَاءُ الشَّنَّ وَكُلُّ قَلْبٍ**
بِالْحِجَابِ نَلَعَتْ وَكُلُّ خَيْضٍ بِالدِّمَاءِ يَرُدُّ لَانِ بَطْعِنَ وَضَرْبَ دَرِّشٍ وَشِقِّ وَتَبَكَّتْ وَفَكَتْ وَتَ يَزِيدُ چون الف و احد
رج از کف ابطال مانند نون تینه در اصاف ساقط شد جمع کما تیرا بمره صفت بنون تا کید مکان چون غمزه و ابروی یادور
یکدیگر پیوستند **لَوْ لَقْدَ وَأَنَّ الْقَوْسَ مِنْ هَجْرِ النَّبَالِ وَطَارَ السَّهْمُ مِنْ طَرَبِ الْفِتَالِ** در حال تیغ با منی
باستقبال ارواح میرفت و صدر سینهار اسبام معتل مثال صحیح اصابت مشق میگردیدند و دانه و لمارا جوف خست
خطباء و ایاف مصری شعر **بِئْسَ نَصَاحِي بِالْأَيْدِي مَقَابِحُهَا وَحَدُّهَا صَاحِي الْأَعْنَاقِ وَالْفِيْمَا خَمِيكُنْ مِنْ خَلِيلِ**
الْأَعْمَادِ مُضَلِّلَةٌ حَتَّى إِذَا أَخْلَفَتْ ضَرْبًا بَكْبَنَ مَابَرْنَا بِكَافِ نَوَالِيَتِ اللَّهُمَّ أَقْبَلْ كَفْرَةَ أَهْلِ الْكِتَابِ
الَّذِينَ يَكْتُوبُونَ رُسُلَكَ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِكَ وَيَدْعُونَ مَعَكَ لَهَا أَخْبَرْنَا خَانِدْنَ كَرَفَتْ عَقْبَةَ الْأَمْرِ
کید بو قبا تا امت لشکر خرم نوت آن رتوت و ضرب حمام آن لشکر ضرفام ارغام بکنت تقام بر بیاط مضارب عرقه مجاب
گشته **اللَّهُمَّ** مکر معدودی مجروح که جز آن مقدمه شفا و دایره فحما بجزرت بلاکو خان آورد بکنت همه لغمه شکر توان
فرورد کسی صافی توان خوردن کمی درد ازان تاریخ باز حسونت لشکر اسلامیان و شده مساعت و کمال شجاعت و فرورد
سامیان و ثبات قدم و لطف اجتنال ایشان در موقف نازت و وقاف ساجرت مغول معلوم شد پس ملک مظفر اشارت راند

وصاف

وخرانی که در قلع بود باز و سر زد کید بود و قندها تصرف و قید آمد و نامت خطاط و جرس قلعه را بوسط مطاوعت و محبت
کتابی که تیغ مصری را بقیق ندانی که مجاری آن اوجیه عروق است قوتش که در هند بخراب بود عدم و سنا و وایش از بالای قلع
بشاید از خنده پیش ازین حال مشق و علب و مصافات و یار شامی از عدد مصر خارج بود چون ملک مظفر را و بیاید صحیح حال بر قوم
این فتح آری یافت گفت این دیار بر خرم تیغ ابدار از تصرف کفار تراخ یافته باید که مصاف ممالک مصر باشد عطوفی که عطف
و الطاف و اصناف آلاء و از سنن من سنت ضیئت تبر است سعی کین چاشت ممالک شام را که در آفتاب کر و شامی
موفور دار و ملک مظفر از زانی داشت ذکر استخلاص میروین در سابق این احوال شاعر نوین از حکم پر لیغ آسمان امکان
ایمان بشکری انبوه چه استخلاص میروین و آن حدود نامزد گشت در آن حال سلطان ملک سعید بود و سپهر خود را ملک مظفر در
و بند میداشت چون قلعه انجا با قلعه سما در رفت هم رازی و بانه سکندر و مناعت انباری میگرد و جستن آن استظهار فرود
و اسباب بدقت و محاکمت را اختیار کرد و سپید شاعر با لشکر مضرب خیم و موضع مقام اختیار کرد و او مسیری بود از شجیان
بفرط بجلیت و فروتیت تمار و با آنکه تیرا و مسافت سید قلاج میرسد از منصف بالای قلعه کول میگرد پس سوک توغنا
و تنوع برای ایچی مسیرین رفت و از زبان پادشاه گفت ممالک شرق و غرب که در مدت خروج این لشکر گشاده شد و آسیا
و بار و بوار که معاویان و معاذان آمده گشته مذکری مقنع و ماصحی مستحق بل مندری شیخ و زاجری قطع است چنانکه گفته ام شیخ
كُفِيَ لَكَ اِنْذَارًا مَّا هُوَ سَابِقٌ مِنَ الْغَارَةِ الشَّعْوَاءِ وَالْمَوْتُ سَابِقٌ وَمَا سَارَفِي الْاَفَاقِ مِنْ صِدْقِ بَطْشِهِ
تَحَدَّثُ بِالْاَثَارِ مِنْهَا الْخَلَاقُ فَمَا فَلَ جُنْدًا وَنَبْلًا بَاسِلًا وَمَا كَلَّ سَيْفًا وَتَمَلَّلَ عَانِقُ
بَلِ الْقَوْسِ مِرْنَانَ وَذَا النِّبْلِ طَائِرٌ وَذَا النِّجْلِ صَهَّالٌ وَذَا الرَّيْحِ خَافِقٌ سَبُوفٌ لِاعْنَاقِ الْخُصُومِ
سَوَافِكٌ لِنُوفِ طَهَامَاتِ الرِّجَالِ سَوَاقِقٌ اِذَا رُبَّتْ دَاوِرَاتُهَا نَسِيْدٌ وَبِحَسَابَتِ سَكِيٍّ بِرَسْمِهَا دَهْ بِنَا هِنْدُ وَبَاغُورِي
به باغ خود راه و بسند بعاقبت شمره آن تحریب و یار و تصیغ اموال و و ما خواهد بود و اگر با ملی و نقیاد تلقی کنند زن و فرزند و مال
و خواست و چندین مسلمان در حسن امن و وقایه امان باند فَاخْرَفَا فَاثَمَاتُهَا هَوَاهُ مُنْقَلَبًا زین هر دو کد است
بگیر بواطن سلطان سعید از ترعید صواعق مخالفت و ابراق بوارق میت تزلزل و متقلیل شد ایلی زانگین و نواخت کرده
عقدۀ نثار کبشاد و در عمارت بر بست و براه مطاوعت درآمد چون بر بندگی حضرت با انواع تحف هدایا تشریف جست و در ابا سعید
که فلک مملکت او را هنگام تدبیر شبابت بهفت اختر سیاره بود و در کار عادی را روز دفع مکائد بهفت اختر سیاره بسیار
رسانید پس ملک مظفر از مجلس بانس سرور رسانیدند و قایم مقام پدر و قلمرم باج و خراج شد و تا آخر عمر کجده است پندیده در
اروغ میمون قیام نمود و باساقی میروین هم بران ایلیان که نام ایشان در مقدمه ثبت افتاد متفر گشت ذکر موجبات
وحشتی که میان هلاکو خان و بر که اغول واقع شد بوقتی که پادشاه جهانگیر خلیفه خان بر بلوک و ممالک عالم
و مالک گشت و اطراف و کناف را بر پسران چهارگان توشی جنجای او کتای نولو قسمت میفرمود و منازل و دیوهارا در چاسوی

کتابی

نویسنده

نویسنده

تعیین چنانکه استخراج روزنامه دها و مستصوب شمامت بی نهایتی او بود و تفصیل فواصی و بلاد در تاریخ جهانگشی مسطور و مذکور است
 جغاتی را عرصات منازل از حد و شعور ایغور تا تخوم سمرقند و بخارا معین شد و مقام مالوف او پیوسته در جوار المالیع
 بودی و اوگتای در عهد میمون پدر چون ولیعهد سلطنت خواست بودن هم حدود و اسیل و قویاق که تحت گاه خانیت و سمرقند
 مملکت بود مقام دشت و تونور اورت مجاور و ملاح اوگتای بودی و از اطراف قبایلین و خوزرم و قصبی سستین و بخارا تا غفر
 در بند باکو به در طول بنام سپهر همین توشی موسوم کرد سپه و ماورای در بند که آنرا در قریب کوسید و ایم موضع مشاهیر و همه
 کمالات لشکر او شده و اجیان اما آن تا قتل میگردید و میگفت آن و آور با بجان نیند و خل ممالک و منازل ایشانست
 بدین موجب موافقت و داد و محاشنت از طرفین تعاقب گرفت و در رستان سنی و سنی و سنی و سنی چون زر که تقدیر رود
 بندر مانند سبکیه سیم کرده و سینه بود و پستین سپهری شتابرا اندازه طول و عرض اطراف طلال و دیو و لباس قاضی بریده و سطح هلالی
 مقدار یک نیزه چون اجزای یک مصمت شد به حکم بر که اغول شکر می مغول ناپاک تر از عفت و غول زیادت ترا قطره باران آفتاب
 حاملی الجداول مسلمین بالغدران بر آن آب فسد و چون آتش و باد بگشستند و از سیل صیل جاید و اجبا و طبقه
 زمین پرا صطکاک خروش رعد و بمان و برین برق کشت آتش هم افزونه تا لب آب که رسد بلاکوخان دفع شر شراب
 بشکر آراسته پذیرد شعن غذای لغو هم بملمومه رداج تغادر لارض زکوا و خیل تکدس بالدار عین
 تحت العجا جه بجزن جزا ببيض الصفاح و سمر الرماح قبالبيض ضرا و بالشیر و کعبه از صاف و مقاتلت بسیار
 مندم کرده و همچنان از عقب لشکر میکشید شعن ان هر بو اذ رکوا وان وقفوا خشوا ذهاب الطریف و الثالث
 در در بند باکو به باز عرضه محاربت بکستروند و اقدام تمام فشرود و ارشکر بر که و میرا بقارفت تا خلقی تمام بقبل آوردند و با
 مغلوب گشته عثمان انهم ام بر او دادند بلاکوخان شکر را اجازت انصاف نداد تا بروی آب که سج گرفت بود و عبور کرد بی تماشای
 شع کان جوارى المهبات ماء بعاودها المهدن عطایش قولوا بین ذی روح مفای و ذی عقل
 و ذی عقل مطایش همچنین روز بروز مراحل باغیان منازل شکر ایمن میشد چون در عرضه ملک شهادت نزول فرمود بر که
 اغول با از انکسار و از جبارشکر خود و غلبه و استیلا و پادشاه دشمنان را بر غلبه و خشم فرمود که تا مت لشکر از هر دو دست
 نفر مشرب شوند و مساجلت و مقاتلت را ترکب منافعه بر سر شکر ایمن رسیدند و راه قنات و مولاة بر بستند و دست
 مطاولت بر کشاد تا عرضه دیار خود را از شوا تب تعبت تعدی بیجانان مصفی و منزه کرده سینه شعن و صالوا صولة
 فممن بلپهم وصلنا صولة فممن بلپنا ایشانرا از علاج کرده چه منزل از عقب معاقت کرد چون پادشاه اعاد
 سب و تحکیر اقبال خود و مرید اشارت فرمود و ارتاقان بر که اغول که در تبریز مهاجرت و معامت شغال داشتند و سجد و بیس
 اموال قامت با بیایار ساینده و مال پنجه یافت خزان را بر گرفتند و بسیار از آن جماعت بودند که پیش معارف تبریز فرموده عات
 و بعضا عات داشتند بعد از سپری شدن ایشان آن الهاد در دست مومتان با نه بر که اغول نیز مجازات را تجار دیار ممالک خالی بقبل

آورد و همان معاهده با ایشان کار بست و راه صادره و وارد و مسافرت ارباب تجارت چون کار خرد و مسندان یکبار تبه شد و بسیار
 فتنه کشیدند زمین حبه و درین نزدیکی قان ایچی و ستاد و شماره بخارا تا زنده کردند و سید از جمله شانزده هزار که در نفس بخارا آمدند
 بودند پنج هزار بیا تو تعلق داشت و سه هزار بقوتی یکی با در بلا کو خان و باقی بالغ قول یعنی ولای بزرگ موسوم بود تا بر کس از اولاد
 چکنیز خان که بر سر ریختن استقرار یابد از آنجا که حاکم گن این پنج هزاره با تو تا مات بصحرار آمدند و بر بان صفای مجین
 که برید منایا و حمر است پیام آجال بر ایشان خواندند و بر مال وزن و فرزند ایشان هیچ بقا نرفت و چون قاعده آنحضرت
 بتوارث و البضی و غیره نظر عقل تمهید است بعد از گذشتن بر کار غول پشش منکو تیمور قایم مقام گشت و با ابا قان سباط مخا
 قدیم مسوط کرد و سید و میان ایشان چند گرت کرد و فراتفاق افتاد و یک نوبت سی هند سوار تیغ زن نیزه گذار از ان با قان
 بوقت مراجعت و جوهر بر روی آب اجزای یخ متلاشی شد و تا مات غرق گشته و حاصل ایام حیات را بر تختی سنج منقوش
 کرده سید بعد از ان ابا قان را چون کثرت لشکر و جبارت ایشان معلوم شد ازین سوی در بند دیواری کشیدند و از آسیبا
 گویند تا مدافعت و محاربت آن لشکر جهان آشوب متعذر گشت و این معادلات قایم و دایم بود و تجتد و تحریر زمین الجابین
 برقرار تا بعد دولت کینا تو خان چون نقای وارث مملکت منکو تیمور گشت بتوارد و رسل و تجاوب مراسلات راه تجار و ارباب قان
 گشاده شد و اسباب سلامت و امن مجازان آماده و مملکت از آن از کثرت عرابت و برده و اسب و کوه سفند در توج آمد
 مناع و طرائف آن اطراف بعد از انقطاع چند ساله استماع یافت ذکر رصد مراد که چون پادشاه مملکت کیر بلا کو خان
 کار بغداد و اعمال و موصل و دیار بکر را بکرم قاطع تیغ بغیض رسانید و آن نواحی تصفی شد و سر قد مملکت روم از سر حد و
 حبه و بخت همت پادشاه به متخلص و محفوظ کرد و سید شمس حوی و سخی بالرائی و السیف ملکه فلیه خا و و الله من خدام
 و اطراف مسالکت و کانف مملکت را بنقطه اولان مهابت کامل و قراولان سیاست شامل سپرد و لشکر با در هر نغزی تعیین فرمود
 و ازین امور فراخی حاصل آمد مولانا سلطان المکما و المحققین نصیر الله و الدین الطوسی در سید کی تحت سلطنت که قوا ائمه
 کانت علی فرقی فرقی عرضه داشت که اگر ای غیب دان ایلیان مستصوب بشه از برای تجدید احکام نجومی و تحقیق ارض
 متوالیات رصدی سازد و ریجی استنباط کند و با صابت فکر در بین و رای بند کسای جهتیاط و ایلیان را از خود
 مستقلات شعور و اعوام و احکام محالات خاصه و عام اعلام واجب داند و تیسیر طالع و تقسیم مطالع و توجیه سالها فرود
 کند و بعد از اطمینان نظر در تده و مایل و زایل که عطایا کبری و وسطی و صغری بدان منسوب است و با رجستن هیولاج و کد خدا
 و خداوند بخت و شرف و سلمات و حدود و حظوظ و وجوه کواکب پادشاه را کیغیت امتداد عمر و حال نفس و بخت و بقا
 مکت و توالد نسل و آروغ و حقیقت آن باز نماید این سخن موافق مزاج و مزجین است ایلیانی گشت و تولیت او قاف تا مات
 ممالک بسطید و نظر صاحب او فرمود و بر تیغ او و اما چندان مال که مؤنت استمار و کنت مصالح و اسباب آرا کافی باشد از خزانه
 بدادند و بکرم فرمان تمویذ الدین عرضی از دمشق و خشم الدین کاتب صاحب منطق از قزوین و فخر الدین مراغی از موصل و غیره

این سخن در کتاب نجومی است و در این باب
 در بیان سید تیمور که در تخت نشین
 در وقت که در قزوین
 تیسیر فرض حرکت و طبیعت از
 دلائل فکیه بدین بگرد و توجیه
 رسیدن درجه سناخ و در مملکت
 به وضع درجه مستقیم در طلوع
 حرکت فلک جمل
 که سالها در این
 ایلیان را در این
 هیولاج و کد خدا و در نظریه و تالی
 است و بر عم احکام سیدین ارباب
 مساعیت نجوم هیولاج فخر
 جسم و کد خدا و سناخ و در مملکت
 به هیولاج فخر و جوب و کد خدا
 مؤنت از قزوین
 احوال و حکایت در عالم هیولاج
 از کد خدا و سناخ و در مملکت
 در این باب
 در بیان سید تیمور که در تخت نشین
 در وقت که در قزوین
 تیسیر فرض حرکت و طبیعت از
 دلائل فکیه بدین بگرد و توجیه
 رسیدن درجه سناخ و در مملکت
 به وضع درجه مستقیم در طلوع
 حرکت فلک جمل
 که سالها در این
 ایلیان را در این
 هیولاج و کد خدا و در نظریه و تالی
 است و بر عم احکام سیدین ارباب
 مساعیت نجوم هیولاج فخر
 جسم و کد خدا و سناخ و در مملکت
 به هیولاج فخر و جوب و کد خدا